

Jamsai

丹
姬

เงา
เพลิง
สะท้าน
ปงพี

4

เอ้อเหมย 峨嵋 เจียน
อวี๋ แป

คือทุกสิ่งที่มีชื่อหัวใจไว้คู่กัน

"จูจูเจ้ามานี่" อื่นจื่อจางพูดขึ้นอย่างทนไม่ไหวในที่สุด
จูจูมองมายังเขาอย่างใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ก่อนขยับเข้าหาเขาอย่างเซื่องซึมด้วยความเคยชิน
อื่นจื่อจางพลันยื่นมือไปกอดนางไว้ แล้วออกแรงจูบลงบนแก้มนางตรงจุดที่เคยถูก
จิ้งจอกปีศาจจูบมา

จูจูคิดไม่ถึงว่าอื่นจื่อจางจะจูบนางกะทันหัน ทั้งตัวคนราวกับถูกสายฟ้าฟาด นางมอง
ใบหน้าหล่อเหลาอันคุ้นเคยหาใดเทียมที่อยู่ใกล้เพียงแค่นี้บั้นอย่างอึ้งๆ นางกำลังฝันอยู่หรือ!

อื่นจื่อจางมองท่าทางอึ้งๆ ของนางแล้วก็มีน้ำโห โนมหน้าออกแรงจูบลงบนริมฝีปากจูจู
อีกครั้งโดยไม่แม้แต่จะคิด

ริมฝีปากทั้งสองสัมผัสกัน จูจูกำลังตกใจ ยังคงไม่มีกรตอบสนองใดๆ ตาทั้งสองเบิกโต
จ้องอื่นจื่อจาง...เจ้าคนโหดเป็นอะไรไป ทำไมถึงเอาปากมาชนปากนาง

มากกว่ารัก

เวาเพลิวสะห้านปฎพี 4

เอ้อเหมย เขียน อวี แป

《丹姬》

Volume 04

Original story and characters created and copyright © 峨嵋 E Mei
Thai edition rights under license granted by 文心信息咨询工作室
(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)
Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2246-7

ภาพประกอบ 434378395 / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 309 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เงาเพลิงฯ มาสายบู๊ ไม่ใช่สายหวาน แต่หลังจากทุกคนอ่านเล่มนี้จบจะมั่นใจว่าเรื่องนี้สมกับที่เป็น 'มากกว่ารัก' แล้วค่ะ เพราะมีฉากที่หวานชะจนมดได้ไปมาบนหน้ากระดาษเลยละ จะเป็นฉากของใครไปได้ละคะ ถ้าไม่ใช่ฉากระหว่างจู่จู่กับอินจี่จาง

ต้องขอบคุณตัวเร่งปฏิกิริยาอย่างจิ้งจอกปีศาจ ที่โผล่มาทำให้พ่อพระเอกแสนเย็นชาของเราหายขึ้น ได้รู้จักหัวใจตัวเองลึกๆ ส่วนเนื้อหาก็นั่นนอนว่ายังคงความสนุกสนานเข้มข้น อดีตของจู่จู่เองก็มีการเปิดเผยออกมามากขึ้นแล้ว เช่นเดียวกับอดีตของอินจี่จางค่ะ มีอะไรมากมายเต็มไปหมดเลยในเล่มนี้ เราอย่าเสียเวลาเลยดีกว่า ขออัญเชิญทุกท่านรับชมได้เลยค่า!

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * จุจุ เด็กสาวบ้านนอกธรรมดาๆ คนหนึ่ง ถูกอินจ้อจาง ทว่านล้อมแถมข่มขู่ให้ไปสำนักแข่งจ้อด้วยกัน มีชีพจรศิลาแข็งโดยกำเนิดทำให้ฝึกบำเพ็ญไม่ได้ ทว่านางกลับมีพรสวรรค์ด้านการหลอมโอสถอย่างเป็นปริศนา
- * อินจ้อจาง เด็กหนุ่มรูปร่างมแต่นิสัยใจคอออกจะมีปัญหา เพราะรับปากท่านยายของจุจุว่าจะดูแลนาง จึงยึดถือนางเป็นกรรมสิทธิ์ส่วนตัว เป็นอัจฉริยะด้านการบำเพ็ญเขียน มีพลังธาตุเดี่ยวสายน้ำแข็ง
- * จิ้งจอกปีศาจ สัตว์ปีศาจเผ่าพันธุ์จิ้งจอกมาายซึ่งว่ากันว่าหายสาบสูญไปเป็นหมื่นปีแล้ว จิ้งจอกปีศาจที่อยู่ในหลุมศพของผู้ฝึกตนโบราณแห่งนี้มีตะขันทันแปด จึงสามารถกลายร่างเป็นชายหนุ่มรูปร่างมเย้ายวนคนได้
- * ตันหนี่ ผู้รอดชีวิตจากสกุลตัน และเป็นคนรักของเจิ้งเจียน
- * ราชาเทพไฟน้ำแข็ง ผู้ฝึกตนโบราณที่มีพลังธาตุคู่ไฟน้ำแข็ง ในขุมสมบัติของเขามีของวิเศษล้ำค่ามากมาย โดยเฉพาะเคล็ดวิชาแก่น้ำแข็งและไฟสวรรค์ อาศัยของสองอย่างนี้ถึงได้กลายเป็นผู้แข็งแกร่งที่เลื่องชื่อลือนามไปทั่วทั้งดินแดนจินเจียน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

37

ราตรีผ่านไปอย่างเงียบงัน เช้าตรู่วันต่อมาคนทั้งหลายมาถึง
หน้ายอดเขาแห่งนั้น ในสายลมยังเจือกลิ่นควาเสียดเข้มข้น

นกผึ้งโลहितที่ตายลงที่นี้ในสองวันนี้ไม่มีผู้น้อยเพียงไร บนหิน
ในป่าด้านล่างยอดเขาล้วนมีแต่คราบเลือดและซากศพนกผึ้งโลहित

ถ้ามีดมืดใหญ่ผู้น้อยจำนวนมากบนยอดเขายังคงดูน่าประหลาด
พรุ่นพรุ้งภายใต้แสงอาทิตย์ เหมือนเป็นประตูสู่นรก พร้อมจะกลืนกิน
ทุกคนที่กล้าทะเล่ทะล่าเข้าไปได้ทุกเมื่อ ยอดเขาทั้งยอดดูไปก็เหมือนเป็น
สุสานขนาดมหึมา ต่อให้เป็นผู้ฝึกตนชายใจกล้าเห็นแล้วก็ยังเย็นวาบในใจ

จู่จู่ขีดลวดมาแต่ไหนแต่ไร พอเห็นภาพนั้นก็ทนไม่ไหว หดตัวลีบอยู่
หลังอินจือจาง

นางมีสังหรณ์แรงกล้าว่าในถ้ำมีสิ่งที่น่ากลัวยิ่งกำลังรอพวกนางอยู่!
อินจือจางสังเกตเห็นกริยาอาการของจู่จู่ก็หันหน้ากลับมามองถึงตา

ใส่นาง

"ในถ้ามีบางอย่าง..." จูจุกพูดด้วยความคับข้อง

นางเพียงจะเปล่งเสียงพูดก็ได้ยินเซวียเถี่ยหลงที่ด้านหน้าพูดขึ้นว่า "ที่นี่มีถ้ามากมาย อีกทั้งตามที่อาจารย์อาสื่อได้บอกมา ภายในถ้าเหล่านี้ มีทางเชื่อมไปได้ทุกทิศทาง พวกเราตอนนี้มีอยู่เกินสิบคน แบ่งกลุ่มกัน ออกสำรวจทางจะดีกว่า"

สองวันก่อนหน้าเขาถูกพวกจี้โยวกุ่ล่าแดงฝีมือข่ม รู้สึกไม่พอใจ อยู่บ้าง วันนี้จึงชิงเอยปากก่อน หวังใจจะแย่งอำนาจผู้นำกลับไป

หากแต่คนอื่นได้ยินคำเขาแล้วกลับไม่มีการตอบสนอง แต่ละคนหันหน้าไปมองจี้โยวกุ่ด้วยท่าทางเหมือนฟังคำสั่งของอีกฝ่ายเพียงคนเดียว แม้แต่เฟิงเจี่ยศิษย์น้องหญิงที่ขึ้นชื่อเรื่องความเยอหยิ่งก็ยังเป็นไปด้วย! มีเพียงศิษย์น้องหมาจื่อตาที่ฟังเขา เซวียเถี่ยหลงจิตใจห่อเหี่ยวลงทันที

จี้โยวกุ่ยิ้มพลางมองไปยังเกาชว่นเซี่ยว "ในถ้าเหล่านี้มีอันตราย อยู่มากมาย ยังคงขอให้ปรมาจารย์เกาให้คำชี้แนะสักหน่อยเถิด"

เมื่อครู่จี้โยวกุ่ได้ยินคำกระซิบของจูจุก ในใจเกิดความระแວดระวัง จึงไม่ยอมเสนอความเห็นโดยขาดการไตร่ตรองอีก เวลานี้ควรให้ผู้นำคณะ ท่านนี้แสดงบทบาทแล้ว

เกาชว่นเซี่ยวให้ความร่วมมืออย่างน่าอัศจรรย์กล่าวขึ้นว่า "หลุมศพของผู้ฝึกตนโบราณอยู่ในยอดเขาแห่งนี้ แต่เป็นไปได้มากที่จะมีกลไก ข่ายอาคมป้องกันการใช้จิตสำรวจตรวจสอบติดตั้งอยู่ จึงยังคงต้องเข้าไปในถ้าถึงจะหาที่ตั้งของหลุมศพออกมาได้ ในถ้านี้ดูเหมือนจะมีสัตว์ปีศาจที่ร้ายกาจเป็นที่สุดกำลังหลับลึกอยู่ ยามเข้าไปจะต้องระวัง

ให้มาก มิเช่นนั้นผลที่ตามมาคงเลวร้ายจนไม่อยากจะนึกถึง"

"สัตว์ปีศาจร้ายกาจ? ร้ายกาจมากเพียงไรเจ้าคะ" เฝิงเจี้ยถามด้วยความใคร่รู้

"ขั้นแปด" เกาซวนเซียวเปล่งสองคำที่มีพลังสั่งสะเทือนเต็มเปี่ยมออกมา คนทั้งหมดหน้าเปลี่ยนสีไปสิ้น

กำลังความสามารถของสัตว์ปีศาจขั้นแปดเทียบได้กับผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่ช่วงกลางถึงช่วงปลาย!

มิน่าบรรดาคนที่มาก่อนหน้านี้ถึงได้หายตัวไปไว้ว้าวราวกับหินจมมหาสมุทร! ตัวเกาซวนเซียวเองก็มีตบะอยู่เพียงขั้นกำเนิดใหม่ช่วงต้น ถ้าไปแหยสัตว์ปีศาจตัวนั้นออกมาจริงๆ แม้แต่เขาก็รับมือไม่ไหว!

จियोวกู้กลับฟังออกถึงจุดสำคัญ...สัตว์ปีศาจที่น่ากลัวตัวนั้นกำลังอยู่ในภาวะหลับลึก ขอเพียงไม่ไปรบกวนมันก็น่าจะไม่ใช่ไร ด้วยเหตุนี้จึงเอ่ยถามอีกว่า "เรียนถามปรมาจารย์เกา สัตว์ปีศาจตัวนั้นอยู่ประมาณจุดใดขอรับ"

เกาซวนเซียวส่ายหน้ากล่าวว่า "ข้าคาดการณ์จากพลังกดดันที่มันแผ่ออกมา แต่สัตว์ปีศาจตัวนี้ดูเหมือนจะรู้วิชาอาคมบางอย่างที่ใช้อำพรางร่องรอยของตัวเอง ใช้จิตตรวจดูไม่มีทางรู้ตำแหน่งของมันแน่ชัด"

เขามองเหล่าผู้ฝึกตนคนอื่นที่มีท่าทางหวาดหวั่นกระวนกระวายอย่างเย็นเยียบปราดหนึ่งก่อนพูดอย่างไม่ยติ "ข้าขอเตือนพวกเจ้าไว้ก่อนในถ้ำนี้อันตรายอย่างยิ่ง ถ้าไม่ถอยไปตอนนี้ ตามพวกข้าเข้าถ้ำไปเป็นตายก็แล้วแต่ฟ้าลิขิต"

ถูกเขาขู่เช่นนั้น สามสิบกว่าคนที่มาด้วยกันก็มีจำนวนมากที่กััดฟัน

ตัดสินใจจากไปจริงๆ พวกที่เหลืออยู่บ้างก็คิดจะเสี่ยงดวงดู บ้างก็
ไม่ยินยอมจะแล่นมาเสียเที่ยวทั้งยังลำบากลำบากจนถึงสองวันโดยเปลือง
แรงเปล่า และยังมีบ้างที่สงสัยว่าเกาชนวนเซียวแกลิ่งซู่ สุดท้ายก็เหลือ
ผู้ฝึกตนทั้งหมดยี่สิบคนเข้าถ้าไปด้วยกัน สี่คนจากสำนักเตียนชินก็
อยู่ในจำนวนนี้ด้วย

คนกลุ่มใหญ่เลือกเดินเรียงตามกันเข้าไปในถ้ำศิลาที่ขนาดค่อนข้าง
ใหญ่แห่งหนึ่ง เกาชนวนเซียวนำอยู่หัวขบวนพร้อมศิษย์ทั้งสาม จูจู่ตั้ง
แขนเสื้ออื่นจื่อจาง ค่อยๆ ตกมารั้งท้ายขบวน พวกตีฉานซึ่งก็ถอยมา
ท้ายขบวนเช่นกัน อีกทั้งยังกันพวกตนออกจากขบวนใหญ่อย่างคล้ายว่า
ตั้งใจแต่ก็เหมือนไม่ตั้งใจ ก่อนใช้วิชาถ่วงทอดเสียดึงพุดคุยกัน

จูจู่ลดเสียดึงพุดกับอื่นจื่อจาง "ข้ารู้ว่าสัตว์ปีศาจนั้นอยู่ที่ไหน"

"ที่ไหน" อื่นจื่อจางไม่ถามนางสักคำว่ารู้ได้อย่างไรก็เลือกจะเชื่อนาง
แล้ว

จูจู่ชี้ด้านใต้เท้าพลางตอบ "ใต้ยอดเขานี้"

ตีฉานซึ่งกลับเอ่ยถามอย่างอดไม่อยู่ "เจ้ารู้ได้อย่างไร"

"ข้ารู้สึกได้ว่าใต้ยอดเขานี้มีสมุนไพรวินิจฉัยขั้นแปดอยู่ต้นหนึ่ง อีกทั้ง
ใกล้กับสมุนไพรวินิจฉัยก็มีกลิ่นอายสัตว์ปีศาจที่กล้าแข็งลอยวนเวียนอยู่"

จูจู่อธิบาย

เกาชนวนเซียวไม่ตระหนักถึงเรื่องนี้เป็นเพราะเขากลัวจะทำให้
สัตว์ปีศาจรู้สึกตัว จึงไม่กล้าใช้กระแสน้ำที่แรงเกินไปกวาดดูเขาถูกนี้
ทุกซอกมุม แต่รูปแบบการตรวจหยั่งของจิตของจูจู่ต่างกับเขา นาง
เน้นไปที่การสนองตอบกับพืช รับรู้ถึงสภาพแวดล้อมที่พืชอยู่ผ่านข้อมูล

สภาวะของพีชที่ได้มา จึงกลายเป็นว่าค้นพบที่อยู่ของสัตว์ปีศาจชั้นแปด เป็นคนแรกผ่านทางสมุนไพรวินิจฉัยข้างใต้พื้น

"สมุนไพรวินิจฉัยชั้นแปด!? ชนิดใด!" แสงทองพุ่งออกจากสองตา ตีฉานซัง สมุนไพรวินิจฉัยชั้นแปดเป็นของสุดยอดแล้วค่าที่ใช่จะแสวงหากันมาได้

"ถ้าความรู้สึกรู้สึกของข้าไม่แยเกินไบนัก น่าจะเป็น 'สายน้ำผึ้งสังสารวัฏ'" จูจู่ไม่มั่นใจอยู่บ้าง สมุนไพรวินิจฉัยชั้นแปดนี้ล้ำค่าหายากเกินไปจริงๆ แทบจะมีตัวตนอยู่เพียงในคำเล่าลือ ประโยชน์ที่ใหญ่ที่สุดของมันคือสามารถรักษาความทรงจำและตะบะของผู้ฝึกตนไว้แล้วสร้างร่างเนื้อขึ้นใหม่ได้!

ตัวอย่างเช่นผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่คนหนึ่งใกล้หมดอายุขัย ข้ายังหมดหนทางจะทะลวงขึ้นชั้นมหายาน เช่นนั่นสิ่งที่เรือเขาคือมีเพียงต้องละสังขารแล้ว แต่ขอเพียงเขามี 'ลูกกลอนมหาสังสารวัฏ' ขึ้นเกล้าที่หลอมขึ้นจากสมุนไพรวินิจฉัยพวกสายน้ำผึ้งสังสารวัฏ ก็จะสามารถใช้หยาดเลือดสารสำคัญในกายของตนเองมาสร้างร่างกายที่อ่อนเยาว์และเปี่ยมด้วยพลังชีวิตขึ้นมาใหม่ พอย้ายดวงจิตและตะบะของตนเข้าสู่ร่างใหม่ได้โดยสมบูรณ์ปราศจากอันตรายก็จะมีอายุขัยเป็นพันๆ ปีอีกครั้ง

สมุนไพรวินิจฉัยนี้ทำให้เหล่าปีศาจเฒ่าจากสำนักงานวนนับไม่ถ้วน บ้าคลั่งได้เลยทีเดียว ถึงพวกตีฉานซังเคยได้ยินชื่อเสียงของมันมาแล้วก็ยังคงจะสูญหายใจขึ้นมาพร้อมกันไม่ได้

ตีฉานซังเลียริมฝีปากที่จู๋ๆ เกิดแข็งขึ้นมาพลางว่า "มิใช่บอกว่า สัตว์ปีศาจนั้นหลับอยู่หรือไร พวกเราแอบคลำทางลงไป... มันน่าจะไม่มีรู้สึกถึงพวกเราหรอกกระมัง"

อินนี่จ้อจางพูดเย็นเยียบ "เห็นชัดว่าสัตว์ปีศาจนั้นกำลังเฝ้าสมุนไพรวิเศษ ท่านว่าท่านเด็ดสมุนไพรวิเศษไปแล้วมันจะยังหลับต่อได้อีกหรือ"

ที่ฉานซังคิดตามก็เห็นว่าถูกต้อง แม้เขาจะชอบการผจญภัย แต่ก็ไม้คุ้มที่จะเสี่ยงชีวิตเพื่อสมุนไพรวิเศษต้นเดียว พวกเขาล้วนยังอายุน้อย ยังมีหนทางข้างหน้าอีกยาวไกล อีกทั้งไม่ได้อยากได้สายน้ำผึ้งสังสารวัฏมากขนาดนั้น จึงเพียงขี้จุ่มก ถอนหายใจเจี๊ยบๆ ด้วยความเสียดายสองทีแล้วไม่เอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมาอีก

ในถ้ามีแต่ความมืดมิด กระจกสัตว์ที่ถูกจับมากินรวมถึงขนและมูลของอินทรีमारกรงเล็บเหล็กกับนกผึ้งโลหิตตกเกลื่อนอยู่ทั่วทุกที่ กลิ่นเหม็นยิ่งยวด อีกทั้งไม่รู้ว่าเป็นเพราะนกผึ้งโลหิตเหล่านั้นตายไปเกือบหมดแล้วหรือไม่ ในถ้าถึงได้มีกลิ่นอายความตายและความวูบไหวว่างเปล่าคละคลุ้งอบอวล

พวกเขาทั้งหมดยี่สิบคนกลั้นหายใจก้าวอย่างมุ่งหน้าเข้าข้างในถ้าอย่างระมัดระวังยิ่ง เริ่มแรกยังคุยกันอยู่บ้าง แต่ต่อมากลับเจี๊ยบจนเหลือเพียงเสียงฝีเท้าดังสับสนสะท้อนก้องอยู่ในถ้า

จู่จุกบรยากาศเช่นนี้ทำให้ระวนระวายอย่างที่สุด นางรู้สึกได้ราวๆ ว่าคล้ายมีดวงตาไม่ประสงค์ดีคู่นึงประเมินมองพวกนางอยู่ในที่ลับ

เดินมาได้สักพักหนึ่งในถ้าก็ไม่เห็นร่องรอยของอินทรีमारกรงเล็บเหล็กหรือนกผึ้งโลหิตแม้แต่เศษเสี้ยว เกาขนเขียวที่อยู่ด้านหน้าพลันพูดขึ้นว่า "น่าจะเป็นตรงนี้"

พวกที่ฉานซังมองกันแวบหนึ่งก่อนเดินไปข้างหน้าตามขบวน

ตรงหน้าปรากฏห้องศิลาขนาดมहीมาห้องหนึ่ง บนเพดานห้องศิลา
ฝังศิลาแสงอาทิตย์ไว้นับไม่ถ้วน ส่งให้ห้องศิลาสว่างไสวราวกับกลางวัน
บนผนังหินฝังตรงข้ามมีประตูใหญ่ทำจากหยกขาวสูงอย่างน้อยสามจั้ง
หน้าประตูมีป้ายจารึกศิลาเขียวสูงจรดเพดาน บนนั้นเขียนอักษรขนาดใหญ่
มีเลือดไหลหย้อยไว้สิบตัว...'สถานที่ละสังขารของข้าผู้ราชา ผู้ฝ่าฝืนเข้ามา
ต้องตาย!'

แต่ละขีดแต่ละเส้นของอักษรทั้งสิบตัวดูประหนึ่งเป็นดาบเป็นกระบี่
ชั่วคราวที่เคยตีเมื่อกินเลือดมาจากนอิม ถ้าฟังแค่มองดูก็ชวนให้คนรู้สึกอกสัน
ขวัญผวาแล้ว

"เหล่าอักษรบนป้ายจารึกนี้...น่ากลัวยิ่งนัก!" สื่ออึ้งลี้พูดขึ้นเสียงเบา

"ป้ายจารึกอะไร อักษรอะไร" จูจูกถามด้วยสีหน้างุนงง

สื่ออึ้งลี้ชี้ไปทางด้านหน้าพลางว่า "ก็ป้ายจารึกนั้นอย่างไรเล่า"

จูจูกมองทิศทางที่นางชี้แล้วก็พูดอย่างลั้งเล "แต่ว่า...ตรงนั้นไม่มีอะไร
เลยนะ!"

คำพูดของจูจูกทำให้บรรดาศิษย์ที่ตกใจยกใหญ่ ตีฉานซังชูมือ
ขึ้นมาโบกตรงหน้านางพลางถาม "มองเห็นหรือไม่"

"แน่นอนว่าเห็น! ศิษย์พี่ใหญ่ท่านไม่ต้องเข่งเท่า ข้ามองเห็นท่านน่า"

จูจูกตอบ

ตีฉานซังถูกทำเอาโมโหแทบตาย ความหึงในศักดิ์ศรีได้รับความ
เสียหายอย่างรุนแรง จูจูกตั้งใจพูดแทงใจดำกันชัดๆ! รู้ทั้งรู้ว่าเขาถือสา
เรื่องถูกผู้อื่นพูดถึงรูปลักษณ์ส่วนสูงของเขาที่สุด!

หากเป็นวันก่อนๆ คนอื่นคงได้หัวเราะออกมาแล้ว ทว่ายามนี้

ไม่มีใครมีอาการหนักเราละง

จีโยวคู่เอ่ยถาม "ศิษย์น้องเล็กเจ้ามองเห็นอะไร"

จู่จู่ถูกสีหน้าเคร่งเครียดของเขาทำเอาเป็นกังวลขึ้นมาเช่นกัน "ถ้าใหญ่แห่งหนึ่ง ข้างหน้ามีคูนน้ำมีดตี้อยู่สายหนึ่ง กว้างราวๆ สองจั้ง ผ่าแบ่งถ้าเป็นสองฟาก บนผนังหินฝั่งตรงข้ามมีถ้ำที่มีดอย่างยิ่งอยู่!"

จีโยวคู่ถามตี้อานซึ่งกับอื่นจื่อจางอีกว่า "พวกท่านเล่า"

ภาพที่คนทั้งสองเห็นตรงกันกับที่สื่ออึ้งลิวีเห็นทุกอย่าง จีโยวคู่ มุ่นหัวคิ้วซ้ำๆ พลางว่า "อาจจะเป็นวิชาลวงตา...รอดูก่อนว่าคนของ สำนักอื่นหิงจะทำอย่างไร"

ขณะที่พวกเขากระซิบกระซาบปรึกษากัน ผู้ฝึกตนที่เหลือเองก็ต่าง ตกเตียงหรือกัณอยู่ อักษรบนป้ายจารึกชวนชวนหัวลุกอยู่บ้างจริงๆ ไม่รู้ว่า ข้างหน้าจะมีกับดักกลไกอะไรอยู่ ทุกคนต่างก็หวังให้ผู้อื่นก้าวไปลองดู ก่อน แต่ก็กลัวจะถูกผู้อื่นชิงคว้าผลประโยชน์ก่อนงามไปก่อนอีกเช่นกัน

เซวียเถี่ยหลงเองก็กำลังถามเกาชวนเซียว "อาจารย์ ตรงนี้จะทำอย่างไรดีขอรับ"

เกาชวนเซียวนิ่งคิดอยู่ชั่วประเดี๋ยวก็กระซิบตอบ "ไม่ต้องรีบ รอคนอื่น ลองดูก่อนค่อยว่ากัน อาจารย์รู้สึกอยู่ตลอดว่าพวกเราหาหลุมศพนี้ พบง่ายเกินไปมาก ถ้าง่ายตายปานนี้จริง หลายปีมานี้คงไม่มีคนมากมาย เพียงนั้นมาจบชีวิตลงที่นี่"

หลุมศพของผู้ฝึกตนโดยมากจะมีสิ่งตกทอดจำพวกเคล็ดวิชา หรือไม้เท้าลูกกลอนของวิเศษสมัยผู้ฝึกตนคนนั้นๆ ยังมีชีวิตเก็บไว้รออยู่ รอให้คนมีวาสนาสัมพันธ์กันมาค้นพบ เพียงแต่ผู้ฝึกตนจำนวนหนึ่ง

จะแค้นกันผู้ไม่มีวาสนาสัมพันธ์กันไว้นอกประตู แต่อีกจำนวนหนึ่งกลับ
ฆ่าล้างผู้ที่ไม่ผ่านบททดสอบทิ้ง ดูจากอักษรบนป้ายจารึกก็แล้วเห็นได้ชัด
ว่าเจ้าของหลุมศพนี้จัดอยู่ในประเภทหลังที่มีนิสัยใจคอโหดเหี้ยม

ทว่ายังเป็นคนเช่นนี้ สิ่งตกทอดและสมบัติที่เหลือทิ้งไว้จะยิ่งล้ำค่า
ผู้แข็งแกร่งทรงฤทธานุภาพส่วนมากที่โลดแล่นอยู่ในช่วงเวลาหนึ่ง
ล้วนแต่มีช่วงที่ทำนองนี้

เห็นอักษรเลือดที่ทิ้งอยู่บนป้ายจารึกเรียกแทนตัวเองว่า 'ข้าผู้ราชา'
เกรงว่าเจ้าของหลุมฝังศพนี้อย่างน้อยๆ ต้องเป็นผู้ฝึกตนโบราณชั้น
มหายานท่านหนึ่ง!

เกาชนเขียวเองก็ใจเต้นตุบๆ อย่างระงับไม่อยู่ แต่เขารู้ว่า
ตามปกติแล้วผู้ที่สามารถรับสืบทอดได้มีเพียงผู้ฝึกตนต่ำกว่าชั้นหลอมรวม
ลงไป ผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวมและชั้นกำเนิดใหม่ต้องเปลี่ยนแปลง
เคล็ดวิชาที่ตนเองฝึกเพื่อรับสืบทอดจากผู้อื่น ทำให้เกิดปัญหาร้ายแรง
ตามมาจากการปะทะกันของเคล็ดวิชาได้ง่ายดายยิ่ง

กฎเหล่านี้ผู้ฝึกตนคนอื่นก็รู้อยู่แก่ใจเช่นกัน หลังสับสนวุ่นวาย
อยู่ครู่สั้นๆ ในที่สุดก็มีผู้ฝึกตนห้าคนทนไม่ไหว คิดจะอ้อมไปยังประตู
หยกขาวที่ด้านหลังป้ายจารึกด้วยความระมัดระวัง

จุ่มองดูพวกเขาเดินเข้าไปใกล้คูลีสีดำมืดเส้นนั้นที่ละก้าวๆ ก็อดรณ
ทนไม่ไหว พูดขึ้นว่า "ระวังข้างใต้เท้า!"

นางไม่รู้ว่าวิชาลงตาที่ศิษย์พี่รองว่าหมายถึงพวกเขาถูกลงตา
เข้าแล้ว หรือเป็นนางที่ถูกลงตากันแน่ หากแต่นางยังคงไม่ยินดีจะ
ปล่อยให้ผู้อื่นก้าวเข้าสู่กับดักโดยไม่พูดอะไร

ผู้ฝึกตนห้าคนนั้นถูกนางเอ่ยเตือนก็อดก้มลงมองข้างใต้ทำไม่ได้
ปกติดีนี่นา! มีอะไรต้องระวังกัน แต่พอพวกเขานึกได้ว่าจู่จู่เป็นผู้แข็งแกร่ง
ที่ร้ายกาจกว่าศิษย์พี่มากก็ไม่กล้าประมาท พวกกันใช้วิชาอาคมที่ทำให้
สองเท้าไม่ต้องสัมผัสพื้นเช่นวิชาตัวเบาและวิชาถลาอ่อนเคลื่อนที่ลอยล่อง
ไปข้างหน้า

จู่จู่ตะโกนจบก็พลันได้ยินเสียงบุรุษหัวเราะเบาๆ พลังพูดขึ้นริมหู
"คนงามน้อย เจ้าช่างจิตใจดีนัก... ทว่าเจ้าช่วยพวกเขาไม่ได้หรอก"

จู่จู่เฝ้านามองไปรอบๆ ทันทิ คนอื่นล้วนไม่มีปฏิกิริยาใดๆ เช่นนั้น
ก็น่าจะมีเพียงนางคนเดียวที่ได้ยินเสียงบุรุษนั้นพูด

อันที่จริงเสียงบุรุษนั้นไพเราะอย่างยิ่ง ฟังดูเฉื่อยชาเห็นอ่อนหน่าย
แต่คล้ายว่าเจือด้วยความดั่งดุดยั่วยวนในใจอย่างมาก ทำให้คนเผลอหลง
ไปกับมันอย่างห้ามตัวเองไม่ได้ ทว่าจู่จู่รู้สึกแต่เพียงว่าในใจเย็นวาบ

ผู้ฝึกตนห้าคนนั้นที่ด้านหน้าสุดท้ายก็ก้าวลงไปบนคูลิก จู่จู่เห็น
ใต้เท้าพวกเขาว่างเปล่า ส่งเสียงกรีดร้องขณะตกลงไป นางตกใจจน
หลุดร้องอุทานออกมาเบาๆ ครว้าจับแขนเสื้อของอินจื่อจางไว้

อินจื่อจางหันหน้ากลับมามองนางพลาถามอย่างงุนงงสงสัย
อยู่บ้าง "เป็นอะไร"

เป็นอะไร!? ผู้ฝึกตนห้าคนนั้นตกลงไปในคูลิกแล้ว! อาจะตายแล้ว
ด้วย! ทำไมพวกท่านถึงไม่มีปฏิกิริยาอะไรสักนิด!

"ห้าคนนั้นตก...ตกลงไปแล้ว! ตกลงไปในคูน้ำดำมีขนาดใหญ
่สายนั้นแล้ว!"

ที่ฉานซ่งเกาศีระชะ "เปล่านี้ พวกเขาล้วนเดินไปถึงประตูใหญ่แล้ว"

จีโยวูกู่คอยจับสังเกตสีหน้าท่าทางการเคลื่อนไหวของเกาชนวนเขียว โดยตลอด แต่กลับไม่พบความผิดปกติ จึงหันหน้ามาพูดเสียงเบา "แปลก...สิ่งที่จู่จู่มองเห็นดูเหมือนจะต่างจากที่พวกเราทั้งหมดมองเห็น ทั้งสิ้น!"

ตีฉานซังเกาศีระชะ "เจ้าว่าเป็นวิชาดวงตา เช่นนั้นเป็นศิษย์น้องเล็ก ถูกดวงตาเข้าแล้ว หรือว่าเป็นพวกเราทั้งหมดที่ถูกดวงตากันแน่ แต่ว่า ข้าเห็นคนของทางสำนักอินหังมีท่าที่ปกติดีนี่นา วิชาดวงตานี้จะร้ายกาจ จนแม้แต่ปรมาจารย์เกามองไม่ออกเขียวหรือ แล้วอย่างนี้ศิษย์น้องเล็ก มองออกได้อย่างไร"

"ชะ...ข้ามองเห็นพวกเขาตกลงไปจริงๆ ได้ยินพวกเขากรีดร้องด้วย แล้วยังมีคนพูดอยู่ข้างหูข้าว่าข้าช่วยพวกเขาไม่ได้หรอก..." จู่จู่กลับยั้งนั่ง นางกลัวพวกศิษย์ที่จะไม่เชื่อ นางรู้สึกว่่าที่ตรงนี้มีปัญหาจริงๆ ถ้าพวกศิษย์ที่เป็นอะไรไปเพราะเรื่องนี้ก็แยกันพอดี!

อินจื่อจางกุมมีเอานางพลางว่า "ไม่ต้องกลัว ข้าเชื่อเจ้า" เสียงอันสงบ และหนักแน่นทำให้จู่จู่สบายใจขึ้นจนน้ำตาเกือบจะหยดออกมา เจ้าคนโง่บอกว่าเชื่อนางก็หมายความว่าความที่เชื่อนางจากใจจริง

สื่ออึ้งลี้ลิ่งเลอยู่ชั่วขณะก่อนว่า "ข้าก็เชื่อเจ้า!" จู่จู่ไม่เคยเอาเรื่องสำคัญพรรคนี้มาหลอกคน!

ตีฉานซังซี้ตาพลางพูดอุบอิบ "บิดาก็เริ่มไม่เชื่อตาทั้งสองของตัวเองแล้วเช่นกัน!" ประสบการณ์ที่ผ่านมาบอกเขาว่าความรู้สึกของศิษย์น้องเล็กล้วนแต่ถูกต้อง

จีโยวูกู่หนึ่งคิดอยู่ชั่วประเดี๋ยวก็กล่าวด้วยสีหน้าที่ค่อยๆ เข้มขึ้น

"ข้าคิดว่าสิ่งที่จู่จุมองเห็นเป็นความจริง ศิษย์น้องเล็กมีบางจุดต่างกับพวกเรา ในตัวนางไม่มีพลังฤทธิ์ โดยปกติผู้ที่มาถึงที่นี่ได้ล้วนมีแต่ผู้ฝึกตนที่มีตะบะมีพลังฤทธิ์ ถ้าเจ้าของหลุมศพจะเล่นงานใครสักคนก็ต้องมุ่งเป้าไปที่คนมีพลังฤทธิ์" เขาเป็นพวกละเอียดรอบคอบ ไม่เคยตัดสินอะไรง่าย ๆ หากแต่เขาเชื่อจู่จู่ ถ้าพิจารณาจากข้อสันนิษฐานนี้ ผลลัพธ์ที่ได้ออกมา ก็สมเหตุสมผลจริงๆ

ผู้ฝึกตนคนอื่นเห็นห้าคนนั้นไปถึงประตูหยกขาวได้สำเร็จและเริ่มใช้อาคมเปิดประตูกันแล้ว อีกทั้งระหว่างนั้นก็ไม่มีเรื่องใดเกิดขึ้น ไหนเลยจะยังทนกันไหว พวกมันเฮโลไปทางนั้น

ต่อให้มีอันตรายก็น่าจะอยู่หลังประตูหยกกระมัง! คนจำนวนมากคิดเช่นนั้น

จี้โยวู่เอ่ยขึ้นเสียงดัง "ทุกท่านโปรดช้าก่อน ที่นี่ถูกคนทางอาคมลงตาไว้ แล้วข้างหน้าก็ยังมีหลุมพรางถึงชีวิตอยู่ด้วย!"

มีผู้ฝึกตนไม่กี่คนหยุดฝีเท้าหันหน้ากลับมามองจริงๆ แต่คนจำนวนมากกลับไม่สนใจโดยสิ้นเชิง จู่จุมองดูคนสิบกว่าคนกรีดร้องขณะตกลงคูลึก ไอน้ำมันกลุ่มหนึ่งพ่นพุ่งขึ้นมาจากฝ่าเท้า นางสิ้นเยเยือกไปทั้งร่าง พูดอะไรไม่ออกทั้งสิ้น

ในบรรดาผู้ฝึกตนไม่กี่คนที่รอดมาได้นั้นมีฉียาและหลินเฉินอยู่ด้วย ศิษย์พี่ศิษย์น้องสองคนของพวกเขาที่ถูกพวกเขารังไว้ไม่ให้วิ่งไปที่เหลือก็มีผู้ฝึกตนไว้สังกัดอีกสองคน เพราะว่าวันก่อนขณะถูกนกผึ้งโลหิตรุมโจมตีได้คำพูดของจี้โยวู่ช่วยชีวิตไว้ ดังนั้นจึงเกิดหวั่นไหว อดทนไม่พุงตัวออกไป

เกาชนวนเดียวกับศิษย์ทั้งสามหยุดรอจังหวะโดยตลอด ครั้นได้ยินคำของจีโยวก็เลื่อนสายตามามอง

แม้เกาชนวนเดียวจะมองวิชาดวงตาในถ้ำได้ไม่ทะลุปรุโปร่ง หากแต่ประสบการณ์หลายปีบอกเขาว่าที่นี่มีบางอย่างไม่ชอบมาพากล! ดังนั้นจึงไม่ยอมให้ศิษย์ทั้งสามของตนไปยื้อแย่งชิงแข่งกับผู้ฝึกตนเหล่านั้น ตอนนี้ได้ยินจีโยวก็พูดเช่นนี้ก็ยิ่งระแวงหนักขึ้นจึงเอ่ยปากถาม "อาคมดวงตากับหลุมพรางที่เจ้าว่าหมายความว่าอย่างไร"

จีโยวก็ตอบ "ทุกสิ่งที่เรามองเห็นในถ้ำล้วนเป็นภาพดวงตาพวกผู้ฝึกตนที่พุ่งตัวไปเมื่อครู่นี้อาจจะมีอันเป็นไปกันหมดแล้ว"

เซวียเถี่ยหลงทนไม่ไหว ชี้เหล่าผู้ฝึกตนทางด้านหน้าที่ต่างกำลังใช้อาคมลองเปิดประตูหยกขาวอยู่ก่อนยิ้มเยิ่นพรางว่า "เจ้าบอกว่าพวกเขา มีอันเป็นไปไปแล้ว? เช่นนั้นพวกเขาล้วนเป็นภาพจากอาคมดวงตาหรือไร น่าขันนัก! อาจารย์ของข้ามองอาคมดวงตานี้ไม่ออก แต่พวกเจ้าไม่ก็คืนกลับมองออก? น่าเลื่อมใสโดยแท้!"

จีโยวก็มองผ่านเขาไป เพียงพูดกับเกาชนวนเดียว "ปรมาจารย์เกาดวงตาของศิษย์น้องเล็กของข้ามีความพิเศษอยู่บ้าง สามารถมองทะลุวิชาดวงตาในนี้ได้ ถ้าทุกท่านไม่เชื่อ ผู้น้อยก็จงใจ ไม่มีสิ่งใดจะกล่าวแล้ว"

พูดพลาบส่งสายตาให้ตีฉานซึ่ง แล้วทั้งสองก็หันหลังกลับทำท่าจะจากไป ที่นี้ผิดปกติเกินไป ไม่ว่าสิ่งใดก็ล้วนไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาสามารถทำหายไหว และในนี้ก็ไม่มีของอะไรที่คุ้มค่าให้พวกเขาเอาชีวิตเข้าแลก ฉะนั้นยังคงล่าถอยไปแต่เนิ่นๆ จะดีกว่า รู้ทั้งรู้ว่ามิหลุมพรางอันตรายก็ยิ่งกระโดดเข้าไป นั่นเรียกว่าโง่เขลามิใช่กล่าวหา

ไม่กี่คนที่เหลือรวมถึงเกาชนวนเขียวต่างก็ล้มแล้ว ท่าทีของพวก จีโยวูกูไม่เหมือนล้อเล่น ที่นี้ฝ่าเข้าไปไม่ได้จริงๆ หรือ

ขณะที่พวกเขาปวดหัวกับปัญหาว่าจะไปหรือจะอยู่ที่ก็พลันมีเสียง หัวเราะเบาๆ "ไม่กี่ที่ดังมา "ในเมื่อมาแล้วก็เข้ามาเล่นกันเถอะ!"

จู่จู่ได้ในทันที นี่ก็คือเสียงบุรุษที่พูดอยู่ข้างหูนางเมื่อครู่นี้!

คราวนี้คนทั้งหมดในที่นี้ล้วนได้ยินเสียงนี้ทั้งสิ้น อีกทั้งภาพตรงหน้า พวกเขาก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ศิลาส่งอาทิตย์บนเพดานถ้ำ ประตู หยกขาวบนผนังถ้ำ และป้ายจารึกศิลาเขียวที่สูงตระหง่านนั้นล้วนหายวับ ไปสิ้น ถ้าเปลี่ยนมามีสภาพเหมือนที่จู่จู่บรรยายไว้ก่อนหน้านี้... คูลิก สีดำมีดวงกว้างสองจิ้งสาวยื่นฝ่าแบ่งถ้ำเป็นสองฝั่ง จุดที่เดิมที่มีประตู หยกขาวฝังอยู่ที่บนผนังฝั่งตรงข้ามเหลือเพียงปากถ้ำมีมิติแห่งหนึ่ง

ส่วนเหล่าผู้ฝึกตนที่ก่อนหน้านี้ยืนอยู่หน้าประตูหยกขาวก็หายไป ไร้ร่องรอยนานแล้ว

สีหน้าแต่ละคนที่เหลือไม่น่ามองอย่างไร้ใดเทียม พวกผู้ฝึกตนทั้งหก ที่เชื่อคำบอกของจีโยวูกูเลยไม่ได้พุ่งตัวตามไปอย่างพวกฉียาอิงนิก เสียวสันหลังไม่หยุด มองจีโยวูกูกับจู่จู่ด้วยความซาบซึ้ง ถ้ามิใช่มี พวกเขาเอ่ยเตือน เกรงว่าป่านนี้พวกตนคงไม่ได้อยู่บนโลกมนุษย์แล้ว

เกาชนวนเขียวปลุกใจเร่งเสียงเอ่ยถาม "ขอเรียนถามว่าท่านเป็นผู้ใด" เสียงสะท้อนไปมาภายในถ้ำ อีกฝ่ายกลับไม่ตอบคำถาม

เกาชนวนเขียวแค่นเสียงเย็น สองมือประกบเสกมังกรขาวด้วยอักษร ตัวหนึ่งออกมาโจมตีไปที่ผนังด้านหนึ่ง ถ้าว่าตามกำลังความสามารถ ของผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ มังกรตัวนี้โจมตีออกไปก็เพียงพอทำให้ภูเขานี้

เกิดรูขนาดใหญ่ได้แล้ว

แต่ที่ว่ามังกรขาวระแทกกับผนังหินกลับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ตัวมันกลายเป็นดวงไฟเล็กๆ นับไม่ถ้วนแล้วหายวับไปอย่างรวดเร็ว

"เป็นแค่ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ช่วงต้นก็ล้าลงไม่ลงมือต่อหน้าข้าแล้ว ไม่ประมาณตนเสียจริงๆ!" เสียงบุรุษเจือด้วยแววเยาะหยันเกี่ยวจคร้านลอยวนเวียนอยู่ในถ้ำ

เกาซอนเชี่ยวชาญเปลี่ยนสีไปสิ้น เขาไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายเป็นดวงจิตที่เจ้าของสุสานเหลือทิ้งไว้หรือว่าเป็นสัตว์ปีศาจชั้นแปดที่น่ากลัวตัวนั้นกันแน่ ยิ่งไม่รู้ด้วยว่าอีกฝ่ายอยู่ที่ใด หากแต่เรื่องที่ตะบะของอีกฝ่ายเหนือกว่าเขาหลายขุมนั้นเป็นเรื่องจริงที่ได้แย้งไม่ได้

พวกจี้โยวูกู้คิดจะถอยกลับไปตามทางที่เข้ามา แต่เดินมาได้สองสามจั้งก็พบว่าเส้นทางถูกหินมหึมาปิดตายไปแล้ว จูจู่ใช้จิตสำรวจดูไม่รู้อีกฝ่ายใช้วิธีการอะไรถึงกับทำลายถ้ำศิลาที่พวกเขาเดินทางผ่านยามเข้ามาไปจนสิ้น ตอนนี้ง่ายๆเท่ากับว่าพวกเขาถูกฝังอยู่กลางภูเขาทิ้งเป็น!

ไม่มีทางเลือก พวกเขาได้แต่ถอยกลับมาภายในถ้ำศิลาใหญ่ แล้วก็เห็นภาพเกาซอนเชี่ยวชาญโจมตีล้มเหลวเข้าพอดี

ทางออกเดียวในตอนนั้นก็คือถ้ำศิลาที่ผนังฝั่งตรงข้ามแล้ว!

คนทั้งหมดมองจูจู่ต่างไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง เกาซอนเชี่ยวชาญเองก็มีไซ้ช้อยกเว้น

สื่ออึ้งลี้ถึงคำพูดของจูจู่ก่อนหน้าขึ้นได้ จึงใช้มือหนึ่งยกหินขนาดราวศิระคนก้อนหนึ่งที่ข้างเท้าขึ้นมาโยนไปที่คูหลี่สีดำมืดนั้น หลังหินตกลงไปแล้วก็ไม่มีเสียงใดๆ แม้แต่นิดเดียว ไม่รู้ว่าที่ก้นคูมีสภาพ

เช่นไร

สื่ออึ้งลี้ยกหินอีกก้อนขึ้นมาโยนไปฝั่งตรงข้ามอีกหน คราวนี้ หินข้ามคูลิกไปตกลงบนพื้นฝั่งตรงข้ามอย่างง่ายดาย

จีโยวภูเขาได้วางใจเพราะเหตุนี้ไม่ ขมวดคิ้วพุดกับสื่ออึ้งลี้ว่า "ในตัวเจ้ายังมีสัตว์ปีศาจเป็นๆ อยู่หรือไม่"

ระหว่างทางพวกเขา มักจะจับสัตว์วิเศษสัตว์ปีศาจที่กินได้มา จำนวนหนึ่ง ใช้อาคมทำให้พวกมันสลบแล้วก็ใส่ลงไปในกระเป๋าใส่ สัตว์วิเศษ ล้วนแต่เพื่อให้จู่จู่มีวัตถุดิบสดใหม่ทำอาหาร

สื่ออึ้งลี้รู้ใจเขา ล้วงกระต่ายปีกเทาตัวหนึ่งออกมาปลุกให้ตื่น แล้วโยนไปอีกฝั่งของคูลิก หลังจากนั้นเรื่องน่ากลัวก็เกิดขึ้น... กระต่าย ปีกเทาตัวนั้นออกแรงกระพือปีกทั้งสองคืนรน แต่ส่งเสียงร้องแหลม ได้เสียงหนึ่งก็ยังคงตกลงคูลิกไป เสียงกรีดร้องของมันเหมือนถูกคนฟัน ขาดกลาง แล้วจากนั้นมันก็หายไปต่อหน้าต่อตาคนทั้งหลาย ไม่มีลุ่มเสียง วิแววใดๆ อีก

คนทั้งหลายเห็นเหตุการณ์นี้แล้วก็หนีย้อนไปถึงเหล่าผู้ฝึกตนที่ ทรูตามกันลงคูลิกก่อนหน้านี้ ต่างก็หนาวระเือกขึ้นมาจับปล้น

"ไม่ต้องลองแล้ว ให้คนงามน้อยนางนั้นชี้ทางให้พวกเจ้าเถอะ" เสียงบุรุษที่แปลกประหลาดนั้นดังขึ้นอีกครั้ง

คนทั้งหมดเลือนสลายตากลับไปกลับมาระหว่างสื่ออึ้งลี้กับเฟิงเจี๋ย ตรงนี้มีสตรีเพียงสามนาง แต่ที่เรียกได้ว่า 'คนงามน้อย' มีเพียงสองคนนี้

จู่จู่กลับรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังเรียกนาง นอกจากในฝันร้ายแล้วนี่เป็น ครั้งแรกที่มีคนเรียกนางว่า 'คนงามน้อย' อันที่จริงคนผู้นี้มีปัญห

กระมัง!?

เฟิงเจี้ยแม้จะกลัว แต่ก็ยังคงเดินไปสองก้าวด้วยความระมัดระวัง ตามการให้สัญญาณของอาจารย์

"ไม่ได้เรียกเจ้า! ข้าเรียกสาวน้อยชุดม่วงคนนั้น!" เสียงบุรุษประหลาด พุดขึ้น

คนในถ้ำเลื่อนสายตาไปมองจู่จู่อย่างไม่อยากจะเชื่อ แสดงสีหน้า อึ้งเหวอออกมาพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

อินจื่อจางไม่พูดอะไร ทว่ามือที่กุมจู่จู่ไว้กลับอดจะกระชับแน่นขึ้น ไม่ได้

เฟิงเจี้ยกำลังอกสั่นขวัญแขวน เมื่อพบว่าผู้ที่อีกฝ่ายระบุตัวคือจู่จู่ ก็ไม่สนใจความอึดอัดอับอายแล้ว รีบถอยกลับมาอยู่ข้างอาจารย์ด้วยความโล่งใจ

เกาชวนเหี้ยวพินิจดูจู่จู่ปราดหนึ่งอย่างคล้ายกำลังคิดอะไรอยู่ แต่ มิได้กล่าวอะไร

จู่จู่ปล่อยให้อินจื่อจางลากไปถึงข้างคูลิกสี่ด้ามที่ละก้าว แทนศิลา รูปดอกบัวแทนหนึ่งลอยอยู่บนคู่ออนมาทางพวกนาง แทนศิลา มีขนาด เพียงหนึ่งซื่อ เพียงพอให้คนยืนอยู่บนนั้นเพียงคนเดียว คิดว่าเส้นทาง ไปถึงฝั่งตรงข้ามที่เสียงบุรุษนั้นบอกไว้คงหมายถึงเจ้านี่

แทนศิลานี้ก็มีเพียงจู่จู่มองเห็นคนเดียวอีกแล้ว!

เนื่องจากเมื่อครู่มีคนมากมายเพียงนั้นตกลงไปในคูลิกแล้วปราศจาก วิแววอีกโดยที่อธิบายสาเหตุไม่ได้ คนอื่นไหนเลยจะกล้ากระโดดเข้าไป เพียงเพราะคำพูดของจู่จู่ ยิ่งเมื่อพวกเขา มองไม่เห็นอะไรโดยสิ้นเชิง

ด้วยแล้ว!

คนทั้งหมดต่างเงยบไป อื่นจื่อจางกลับเอ่ยถาม "ตำแหน่งของ
แท่นศิลาอยู่ตรงไหน"

จู่จู่ก็คุลิกที่ดำมืด "จากตรงนี้ลงไปราวสามจั้ง"

"เข้าไปก่อน จากนั้นเจ้าค่อยตามมา" อื่นจื่อจางสูดลมหายใจเบาๆ
ก่อนกระโดดลงไปตามทิศทางที่จู่จู่ชี้

ฝั่งเจี่ยหวิดจะหลุดหวิดร้องออกมา เขาไม่เอ่ยถามมีชีวิตอยู่แล้ว
หรือไร!

อื่นจื่อจางเพียงรู้สึกว่าได้ทำคล้ายเหยียบถูกบางสิ่ง จากนั้นทั้งตัวคน
ก็ถูก 'บางสิ่ง' ที่ได้ทำชักนำลอยไปฝั่งตรงข้ามอย่างรวดเร็ว

เหล่าผู้ฝึกตนเห็นอื่นจื่อจางไปถึงฝั่งตรงข้ามโดยสวัสดิภาพก็ทั้ง
โล่งใจทั้งเลื่อมใสในความกล้าของเขา สื่ออึ้งลวี่และจีโยวก็ตามไปติดๆ
จากนั้นจึงเป็นตัวจู่จู่เอง หลังพวกเขาไปถึงอีกฝั่งจู่จู่ก็ค่อยบอกตำแหน่ง
แท่นศิลาให้ที่ฉานซังจากฝั่งตรงข้าม

คนอื่นเห็นพวกเขาห้าคนข้ามไปได้โดยสวัสดิภาพแล้ว ในที่สุด
ก็รวบรวมความกล้ากระโดดลงไปยังแท่นศิลารูปดอกบัวที่ล่องหนนั้น
ทีละคนตามคำบอกของจู่จู่ เกาซวนเชี่ยวชาญเองก็มีโช้ช้อยกเว้น

ผู้ฝึกตนไร้สังกัดทั้งสองคนข้ามมาหลังสุด คนทั้งหลายเดินเข้าไป
ในถ้ำมืดมิดนั้นด้วยความระหวั่นในทุกอย่างก้าว คราวนี้เกาซวนเชี่ยวชาญ
ยอมเป็นฝ่ายถอยมาอยู่แถวสอง ให้จู่จู่เดินนำทางอยู่ด้านหน้า

เคราะห์ดีที่ตลอดทางไม่เจอเรื่องประหลาดใดอีก ถ้าดูเหมือนเป็น
ทางเดินวนลงสู่ด้านล่าง พวกที่ฉานซังลอบตกใจเงยบๆ...นี่คงมิใช่ว่า

ต้องเดินไปถึงถิ่นของสัตว์ปีศาจชั้นแปดตัวนั้นกระมัง!

เดินมานานเพียงไรก็สุดรู้ ทางตรงหน้าถึงกว้างขึ้นอีกครั้ง คราวนี้สิ่งที่ปรากฏอยู่ด้านหน้าคนทั้งหลายคือห้องโถงแก้วผลึกที่ดูยิ่งใหญ่ไพรราวกับเป็นภาพความฝันอย่างที่สุด พื้นและผนังล้วนเป็นแก้วผลึกงามสุกใสแวววาว ด้านบนห้องโถงมองไม่เห็นชื่อคานหรือหลังคา มีเพียงท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้ม เมฆและดวงดาวเหมือนจริงเป็นที่สุด ตรงกลางมีผ้ามุ้งบางเบาหลายชั้นล้อมรอบตั้งนอนแก้วผลึกตัวหนึ่ง บนตั้งมีบุรุษผู้หนึ่งเอนตัวอยู่ เขากำลังหรีตามองมายังคนทั้งหลายอย่างเฉื่อยชา

บุรุษรูปร่างนั้นที่ข้างกายจู่จูกี้มืออยู่สองคนแล้ว แต่นางยังต้องยอมรับว่าบุรุษตรงหน้านั้นเป็นผู้ที่มีแรงดึงดูดที่สุดเท่าที่นางเคยเห็นมา

มิใช่แค่รูปโฉมหล่อเหลาไม่เป็นสองรองใคร แต่บุคลิกลักษณะและอิริยาบถก็ด้วย ไม่ว่าจะยิ้มยิ้มหรือมุ่นคิ้วล้วนแต่เปี่ยมด้วยเสน่ห์เฝ้าชวนเสเพลชวนลุ่มหลง ขอเพียงถูกเขามองมาอย่างคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มก็จะเคลิบเคลิ้มไปอย่างสุดจะต้านทาน

จู่เหม่อมองอีกฝ่ายอย่างทึ่งท้อ รู้โดยสัญชาตญาณว่าเขาคือบุรุษที่พูดกับนางก่อนหน้านี!

ที่ฉานซังพึมพำขึ้น "นี่เป็นภาพดวงตาอีกหรือ บิดามองเห็นห้องโถงแก้วผลึกแห่งหนึ่ง แล้วยังมีชายคนหนึ่งที่ทำตัวยั่ววนเหมือนจิ้งจอกอีกคนด้วย!"

"น่าจะไม่ใช่ มิเช่นนั้นศิษย์น้องเล็กคงไม่มองบุรุษผู้นั้นจนเหม่อค่าง" เสียงของจี้โยวูกูเจือด้วยแววเครียดขมึงอย่างชัดเจน

ที่ฉานซังหันหน้าไปมองแล้วก็แอบหัวเราะ ไม่เพียงแค่ว่าจู่จูกี้กำลัง

เหม่อค้าง กระทั่งสี่อึ้งลี้ก็ยังมีมองค้างไปแล้ว มิน่าแม้แต่ศิษย์น้องรองที่ชอบเสแสร้งแกล้งยิ้มทำหน้าที่หน้าเนื่อใจเสียเป็นที่สุดก็ยังมีไม่ออก

อันจื่อจางเห็นจู่จู่ของบุรุษแปลกหน้าจนสองตาค้างไปเป็นครั้งแรก แม้จะเป็นตอนที่เห็นจื่อโยวุก่อนหน้านั้นก็ยังไม่เคยเป็น ในใจเขามีโทสะกลุ่มหนึ่งเกิดขึ้นมาอย่างอธิบายไม่ได้ มือที่กุมมือจู่จู่ไว้กำแน่นขึ้นโดยไม่ตั้งใจ

จู่จู่ทานเจ็บ ได้สติกลับมา ช้อนตาขึ้นมองอันจื่อจางอย่างไร้ความผิด เจ้าคนโหดนี่ไม่เพียงทำหน้าที่เย็นเยียบ แต่ยังทำหน้าที่เสียบุตบั้งด้วยอย่างกับว่ามีใครติดหนี้เขาอยู่หลายล้านก้อนศิลาวิเศษแล้วไม่ยอมคืนอย่างไรอย่างนั้น

นางไปลวงเกินเขาตั้งแต่เมื่อไร จู่จู่ไม่เข้าใจโดยสิ้นเชิง

บุรุษที่นอนอยู่บนเตียงแก้วผลึกยันตัวขึ้นมาชี้ประตูใหญ่สองบานที่อยู่ข้างๆ พุดอย่างไม่ใส่ใจว่า "บานหนึ่งประตูเป็น บานหนึ่งประตูตาย พวกเจ้าเลือกเองแล้วกัน"

เกาชนเซี่ยวจ้องเขาพุดที่ละคำ "จิ้งจอกมาয়া?"

"ยังนับว่าเจ้าตามีแวอยู่บ้าง" รอยยิ้มของบุรุษนั้นมีเสน่ห์ยั่วชวนมากจริงๆ

"ข้าได้ยินว่าจิ้งจอกมาয়াสิ้นเผ่าพันธุ์ไปเป็นหมื่นปีแล้ว" เสียงเกาชนเซี่ยวผาดเผื่อน มิน่าเขาถึงไม่สามารถมองวิชาลวงตาของจิ้งจอกปีศาจนี้ออกได้ สมัยที่จิ้งจอกมาয়াเรืองอำนาจในใต้หล้า ต่อให้เป็นผู้ฝึกตนชั้นมหายานก็ยังถูกพวกมันหลอกจนหัวหมุน ตัวที่อยู่ตรงหน้านี้เป็นสัตว์ปีศาจชั้นแปดที่โตเต็มวัยแล้ว เขาแพ้ก็ไม่ได้ไม่เป็นธรรมสักนิด

"เห็นได้ชัดว่าเจ้าหุตาคับแคบ เอาละ ไม่ต้องพูดมากแล้ว ตอนนี
พวกเจ้าแต่ละคนเลือกเดินเข้าไปสักประตูเถอะ ส่วนเจ้า ในตัวไม่มี
พลังฤทธิ์ก็ไม่ต้องเข้าไป อยู่คุยเป็นเพื่อนข้าที่นี้ ข้าชอบแม่นางน้อยที่
น่ารักดงามเช่นเจ้าเป็นที่สุด" คำพูดท่อนหลังชัดเจนว่าพูดกับจจุ แถมยัง
ส่งสายตาวหวานมีพลังล่อใจเต็มเปี่ยมให้ด้วย

เกาชนเวียงวันไป เข้าใจขึ้นมาแล้วว่าทำไมจจุถึงมอมหะลุมูวิชา
ดวงตาของจิงจอกปีศาจได้ ที่แท้นางเป็นมนุษย์ไร้ตบะไร้พลังฤทธิ์จริงๆ!
วิชาดวงตาของจิงจอกปีศาจล้วนมุ่งไปที่ผู้ฝึกตน แต่กลับไม่มีผลใดๆ
ต่อคนธรรมดา มิน่าเล่า!

จจุถูกจิงจอกปีศาจมองจนขนลุก หลบเข้าข้างหลังอันจืดจาง
พลางเอ่ยคำ "อะ...ข้าจะไปกับศิษย์พี่!"

อารมณ์ที่เดิมทีเลวร้ายของอันจืดจางไม่รู้ทำไมถึงดีขึ้นฉับพลัน
เพราะการกระทำและคำพูดฟุ้งฟิงเขาของจจุ นับว่าหมูโง่ตัวนี้ตามีแวว
ไม่ได้ถูกจิงจอกปีศาจนี้ล่อลวงเข้าให้

ตำนานซึ่งพินิจจจุตั้งแต่ศิระชะจรดเท้ารอบหนึ่งก่อนพิมพ์ำกังขา
"วันนี้บิดานับว่าได้รู้แล้ว ที่แท้ตาของจิงจอกปีศาจมีปัญหา...ไม่อย่างนั้น
ก็ต้องเป็นรสนิยมมีปัญหา!"

"เจ้าเบี่ยงที่มีสายตาของปฤชนคนธรรมดาอย่างเจ้ามีสิทธิ์ตั้ง
ข้อสงสัยข้าด้วยหรือ" จิงจอกปีศาจแค้นเสียงเบาๆ ลูกตาดำมืดมอวนไป
บนหน้าของคนอีกรอบหนึ่ง "ยังไม่เข้าไปอีก อยากให้ข้าช่วยส่งพวกเจ้า
เข้าไปจริงๆ อย่างนั้นหรือ"

ผู้ฝึกตนคนอื่นมองหน้ากันเล็กเล็ก ต่อหน้าสัตว์ปีศาจชั้นแปด

พวกเขาไม่มีกำลังจะต่อต้านโดยสิ้นเชิง ฟังจากนัยคำพูดของสัตว์ปีศาจ ประตูสองบานนั้นไม่ใช่เป็นก็คือตาย เดิมพืนนี้ออกจะใหญ่เกินไป

ศิษย์ทั้งสี่จากสำนักเตียนชินกับผู้ฝึกตนไร้สังกัดอีกสองคนนึกเสียใจแทบตายแล้วว่าทำไมตนเองถึงโง่เพียงนี้ ไม่สืบข่าวให้รู้แน่ชัดก็มาบุกหลุมศพผู้ฝึกตนโบราณอะไรนี่ ที่นี้เป็นรังของสัตว์ปีศาจชัดๆ!

เกาชนเขียวหัวเราะเสียงเย็นก่อนว่า "ถึงเจ้าจะเป็นสัตว์ปีศาจชั้นแปด แต่ก็ยังไม่ถึงคราวที่เจ้ามาออกคำสั่งกับข้าได้!" พูดพลางโบกสองมือตรงระดับหน้าอก แสงสายฟ้าสีม่วงก้อนหนึ่งก็พุ่งตรงไปหาจิ้งจอกปีศาจ

จิ้งจอกปีศาจไม่แม้แต่จะขยับ กลับเบงยหน้ามองเกาชนเขียวแล้วยิ้มบางๆ คนทั้งหลายไม่เข้าใจเจตนาของเขา กลับเห็นเกาชนเขียวพลันรับร้อนเก็บมือกลับโดยสัญชาตญาณเหมือนได้รับความตระหนกตกใจ ทว่าดูเหมือนเพียงไม่นานก็รู้สึกตัว กัดฟันยิงลูกสายฟ้าใส่จิ้งจอกปีศาจด้วยความเร็วที่มากกว่าเดิม

"หายไปแล้ว" จิ้งจอกปีศาจยิ้มเบิกบานใจเต็มที่ เสียงพุดเพียงจะเปล่งออกมาก็เห็นลูกสายฟ้ากระแทกเข้าที่ตัวเขาอย่างรุนแรงแล้ว จากนั้นก็มีเสียงกรีดร้องโหยหวนตามมา

เกาชนเขียวได้ยินเสียงกรีดร้อง ในใจก็รู้สึกผิดสังเกตุ ครั้นมองดูดีๆ ลูกตกก็แทบจะถลนออกมา เขาเห็นอยู่ชัดๆ ว่าลูกสายฟ้าของตนเองโจมตีถูกจิ้งจอกปีศาจ แต่ผลลัพธ์คือผู้ที่นอนบาดเจ็บใกล้ตายอยู่บนพื้น ในตอนนั้นก็กลับเป็นเหยื่อหลงศิษย์คนโตของตน!

ดีที่บนตัวเหยื่อหลงมีเสื้อวิเศษคุ้มกายที่ตนให้ไว้อยู่ มิเช่นนั้น

การโจมตีเมื่อครู่นี้คงได้ฆ่าเขาตายไปหลายสิบลรอบแล้ว หากแต่สภาพ
ในตอนนี้ก็ใช้จะดีสักเท่าไร เกรงว่าชั่วชีวิตคงไม่มีหวังกลับมาเป็นปกติ
ต้องกลายเป็นคนพิการ

เกาซวนเชี่ยวชาญทั้งเจ็บทั้งแค้น ตาทั้งสองที่ซึ่งมองจิ้งจอกปีศาจแทบจะ
พ่นไฟออกมาได้

"ทำไม อยากแสดงฝีมือต่อ? ไหนดูซิ... เจ้ายังมีศิษย์อีกสองคน
ไม่รู้ว่าคุณเขาจะทนมไม้ทนมมือหรือไม่" จิ้งจอกปีศาจดูคล้ายจะสนุกกับ
ผลร้ายที่ตัวเองสร้างขึ้นมา ยิ้มสบายอกสบายใจเต็มประดา

"พวกเขากับเจ้าไม่มีความแค้นต่อกัน เจ้าช่างจิตใจโหดร้ายนัก!"
เกาซวนเชี่ยวชาญพูดเสียงแหบแห้ง กล่าวอย่างไม่เกินจริงเลยว่าแม้ศิษย์
ไม่กี่คนนี่ของเขาจะสำคัญเทียบไม่ได้กับชีวิตของตัวเอง แต่สำหรับเขา
แล้วศิษย์ทั้งสามสนิทกับเขายิ่งกว่าบุตรแท้ๆ เสียอีก ถึงกับมาพิการ
อย่างง่ายตายไปคนหนึ่งด้วยวิชาลวงตาของจิ้งจอกปีศาจตัวนี้ แม้แต่
ความคิดจะกินจิ้งจอกปีศาจนี้ทั้งเป็นเขาก็บังเกิดแล้ว!

"ยามพวกเจ้าฆ่าสัตว์ปีศาจก็ให้ความสำคัญกับเรื่องบุญคุณ
ความแค้นด้วยหรือ" จิ้งจอกปีศาจพูดอย่างไม่เห็นเป็นเช่นนั้น

เขารอมาพักหนึ่งแล้ว แต่คนเหล่านี้ก็ยังไมยอมเลิกประตุเป็น
ประตุตายเอง ในใจหมดความอดทนจึงดีดนิ้วออกไป ผู้ฝึกตนทั้งหมด
ในที่นั้นรู้สึกเพียงว่ามีพลังมหาศาลจนไม่อาจต้านทานได้กลุ่มหนึ่ง
โถมเข้าหา เมื่อล้มตาศั้นมาอีกครั้ง ภาพเบื้องหน้าก็เปลี่ยนแปลงไปสิ้น!

จู่จ๋าได้ว่าตนเองกำเสื่อของอินจื่อจางไว้แน่นขณะหลบอยู่หลังเขา

แต่ผลคือเปลอแวบเดียวก็พบว่าในมือจับงูหลากสีไว้สองตัว นางปล่อยมือออกด้วยความตกใจทันที รอนางคิดได้ว่ามีปัญหา พวกอื่นจืดจางก็หายตัวไปแล้ว ในห้องโถงแก้วผลึกเหลือนางเผชิญหน้ากับจิ้งจอกปีศาจเพียงคนเดียวโดดเดี่ยวลำพัง กระทั่งเซวียเถี่ยหลงที่เดิมนอนหายใจรวยรินอยู่บนพื่นก็ยิ่งหายไปแล้ว

จู่จู่เข้าไป มองจิ้งจอกปีศาจยิ้ม 'หวานหยาดเยี่ยม' ให้นางแล้วก็ตกใจ สะบัดหน้าวิ่งหนี

"เจ้าข้าฉลาดถึงเพียงนี้เชียว?" จู่จู่รู้สึกว่าที่หูถูกคนเป่าลมหายใจใส่ ร่างกายเบาขึ้นแล้วจู่ๆ ก็มาตกลงข้างกายจิ้งจอกปีศาจบนตั่งแก้วผลึก

จู่จู่คิดอยากหัดตัวเองให้เล็กสุดชีวิต จะได้ออกห่างจากจิ้งจอกปีศาจไกลขึ้นเท่าที่จะทำได้ จิ้งจอกปีศาจกลับเอียงหน้ามองนางครุ่นหนึ่งอย่างรู้สึกสนใจก่อนว่า "ลักษณะท่าทางก็คล้ายอยู่บ้าง แต่นิสัยกลับเป็นคนละเรื่อง...เจ้าหน้าตางดงามถึงเพียงนั้นแท้ๆ ทำไมถึงทำให้ตัวเองมีสภาพเช่นนี้เสียเล่า มีใครจงใจทำร้ายเจ้าอย่างนั้นหรือ ถ้าเจ้าว่าง่ายๆ ข้าเปลี่ยนเจ้ากลับคืนสภาพเดิมได้นะ"

"ชะ...ข้าไม่รู้อะไรทั้งนั้น! ชะ...ข้าเป็นแบบนี้ก็ดีแล้ว!" จู่จู่ปฏิเสธโดยสัญชาตญาณ อีกทั้งในใจก็มีสังหรณ์แปลกๆ ว่าถ้ากลับคืนสภาพเดิมจะเกิดเรื่องยุ่งยากอย่างมาก

แม้นางจะเคยคิดว่าตนเองจะงดงามขึ้นในอนาคต จะไม่ต้องถูกคนดูถูกเหยียดหยามอีก ทว่าพอโอกาสมาถึงตรงหน้าจริงๆ นางกลับพบว่าที่แท้ตนเองไม่ได้ต้องการงดงามถึงเพียงนั้นจริงๆ ถึงขนาดว่าออกจะต่อต้านอยู่บ้างด้วยซ้ำ

"เจ้าขอศิษย์ที่ผู้นั้นของเจ้าใช้หรือไม่ บรูษะล้วนขอปสตรีโถมงาม เจ้าไม่กลัวว่าต่อไปภายหน้าเขาจะรังเกียจที่เจ้าหน้าตาไม่น่ามองแล้ว ไม่ต้องการเจ้าหรือ" เสียงของจิ้งจอกปีศาจอ่อนหวานเข้ายวน มีความดึงดูดล่อลวงใจของมารร้ายอยู่เปี่ยมล้น

จุกกึ่งตาใส่เขาก่อนพูดโดยไม่ต้องคิด "ศิษย์ที่ไม่มีทางเป็นอย่างนั้นหรอก!" พูดจบแล้วถึงได้นึกกลัว อดอาจฝั่งผายได้แค่แวบเดียวก็หดหัวกลับไปเหมือนแต่ก่อนแล้ว

"ช่างเป็นเด็กสาวที่โง่งมได้น่ารักน่าชังโดยแท้ ใจคนเปลี่ยนง่าย วันนี้ไม่เปลี่ยน สักวันก็ต้องเปลี่ยน" จิ้งจอกปีศาจจับมือข้างหนึ่งของจุกกึ่งขึ้นมาก่อนพูดอย่างไม่เห็นด้วย "ตามเข้ามา"

ภาพตรงหน้าเปลี่ยนไปอีกครั้ง ห้องโถงแก้วพลิกเปลี่ยนเป็นห้องของสตรีที่ประณีตงดงามแต่ก็โปร่งโล่งสบาย หากแต่เกรงว่าคนทั้งหมดที่เข้ามาที่นี่คงสังเกตเห็นแต่ภาพเหมือนที่สูงกว่าคนจริงเล็กน้อยบนผนังเท่านั้น

ในภาพมีสตรีนางหนึ่งยืนอยู่หน้าไฟเขียวกอใหญ่ กำลังอมยิ้มมองจิ้งจอกสีดำตัวหนึ่งที่ม้วนหางขดตัวลึบอยู่บนก้อนหินอย่างอ่อนโยน

เป็นเพียงภาพภาพหนึ่ง แต่เมื่อคนยืนอยู่เบื้องหน้ามันกลับคล้ายได้เข้าไปอยู่ในภาพจริงๆ ได้ยินสตรีนางนั้นกระซิบกลั้วหัวเราะกับจิ้งจอกดำตัวนั้นด้วยน้ำเสียงจวนใจ 'เจ้าบ้าเพี้ยนตนไปอย่างไร่างายได้หรือไม่'

รอยยิ้มของสตรีนางนี้เป็นที่สุดของบรรดาสตรีที่จุกกึ่งเคยเห็นมาจริงๆ ต่อให้สื่ออั้งลวี่มายืนข้างนางก็ยังไม่ต้องหมอง อีกทั้งจุกกึ่งมองนางแล้วก็รู้สึกคุ้นตา คล้ายว่าเคยเห็นที่ไหนกระนั้น

"นางงามมากใช้หรือไม่ ถ้าเจ้าเปลี่ยนกลับสภาพเดิมก็งามน้อยกว่านางเพียงนิดเดียวเท่านั้น" จึงจอกปีศาจถอนหายใจเบาๆ

จูนึงเงียบไปครู่ ก่อนที่จิ้งจอกดำในภาพพรางเฝ้าถามไปคนละเรื่อง "นี่คือ...ท่าน?"

จิ้งจอกปีศาจพยักหน้า ไม่รู้เพราะเหตุใดสีหน้าถึงดูอ้างว้างอยู่บ้าง "สภาพท่านในตอนนี้นี้ยื่นคู่กับนางดูเหมาะสมกันยิ่ง" จูนึงไม่รู้ถูกอะไรเข้าสิง ถึงได้พูดถ้อยคำที่ตัวเองก็รู้สึกบอกไม่ถูกออกมา

จิ้งจอกปีศาจสะท้อนเฮือกไปทั้งร่าง หันหน้ามามองนางพรางถามด้วยความยินดีหาใดเปรียบ "จริงหรือ"

จูนึงเห็นเขาไม่มีท่าทางไม่พอใจก็พยักหน้าไปตามตรง
จิ้งจอกปีศาจดีใจอย่างมาก พลันกอดจูนึงแล้วจูงไปที่หว่างคิ้วนาง ก่อนพูดยิ้มๆ "ข้ามีความสุขจริงๆ สว่นน้อยเจ้าตามีแววนัก" ทว่าเพียงไม่นานก็มุ่นคิดถอนใจ "เสียตายเป็นข้าไม่เอาไหนเกินไป สายเกินไปแล้ว..."

จูนึงถูกพฤติกรรมลวงเกินอย่างไม่มีปีมีขลุ่ยนี้ของเขาทำเอาตกใจจนสะดุ้ง หากแต่นางรู้สึกได้ว่าจุมพิตนี้ของจิ้งจอกปีศาจหาได้มีเจตนาเกี่ยวพาลวณลามใดๆ ไม่ จึงพยายามบอกให้ตัวเองอย่าไปใส่ใจ

"คือว่า...เป็นเพราะข้ากับนางหน้าตาคล้ายคลึงกันอยู่บางส่วน ท่านถึงได้รั้งข้าเอาไว้ใช่หรือไม่" หลังความตระหนักตกใจผ่านไป จูนึงก็คิดถึงสถานการณ์ของพวกอื่นก็อจางได้อย่างรวดเร็ว จิ้งจอกปีศาจที่ตรงหน้าดูเหมือนจะอ่อนโยนมีไมตรีกับนางพอสมควร นางอยากขอให้เขาปล่อยพวกศิษย์พี่ของนางไป จึงข่มความหวาดหวั่นไว้ หัวใจจะเกลี้ยกล่อมจิ้งจอกปีศาจให้ได้

จิ้งจอกปีศาจมองนางแวบหนึ่งก่อนว่า "ใช่แล้ว รูปโฉมเจ้าถูกคนใช้วิชาปิดผนึกที่ยอดเยี่ยมเหนือชั้นประสานกับวิชาลวงตาทำให้กลายเป็น เช่นนี้ ต่อให้เป็นผู้ฝึกตนชั้นมหายานก็มองไม่ออก ทว่ากลับหลอกข้าไม่ได้ จิ้งจอกมาอย่างพวกข้าเป็นเผ่าที่ชำนาญเรื่องวิชาลวงตาที่สุดในใต้หล้า สองตาสามารถมองทะลุภาพลวงตาทั้งหมดในโลกได้โดยธรรมชาติ ใช้วิชาปิดผนึกและวิชาลวงตาที่ยอดเยี่ยมเหนือชั้นเพียงนี้ประสานกันได้ ...คนที่ใช้มันกับเจ้าอย่างน้อยก็ต้องอยู่ชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลาย อีกทั้งตัวคนผู้นั้นยังต้องจ่ายค่าตอบแทนหนักหนาสาหัสยิ่งด้วย

เจ้ามีความแค้นกับผู้ใด...ไม่ถูกสิ ทำร้ายเจ้า สังหารเจ้า หรือแม่แต่จับเจ้ามาทรมานทุกวันยังง่ายและสะดวกกว่าเสียอีก...คนผู้นั้นต้องการปกป้องเจ้า? สาวน้อย เจ้าไปแหยคนไม่ธรรมดาที่เห็นเข้าอย่างนั้นหรือ" ลูกตาดำสนิททั้งสองข้างของจิ้งจอกปีศาจมีประกายแสงวูบไหว บางครั้งก็คล้ายมีแสงทองวาบผ่าน

จู่จู่ไม่พูดอะไรต่อแล้ว การคาดเดาของจิ้งจอกปีศาจสอดคล้องกับข้อมูลที่บางครั้งอาจารย์เผลอหลุดออกมาจนน่าตกใจ นางมีความรู้สึกกลัวว่าจะถูกคนมองออกทะลุบุรูโปร่งขึ้นมาในฉับพลัน

จิ้งจอกปีศาจยื่นมือมาจับข้อมือนาง พลันกระแสน้ำประาดที่เย็นเล็กน้อย กลุ่มหนึ่งไหลตามข้อมือและแขนเข้าสู่ร่างกายนาง จู่จู่ตกใจจนหน้าถอดสี ทว่าอย่างไรก็ตามนางเป็นเพียงคนธรรมดาที่ไร้พลังฤทธิ์คนหนึ่งเลย ต่อให้มีพลังฤทธิ์ก็เชื่อว่าจะเป็นคู่ต่อสู้ของสัตว์ปีศาจชั้นแปดได้

นางนิ่งค้างปล່อยให้กระแสน้ำประาดที่เย็นเล็กน้อยนั้นไหลวนในกาย รอบหนึ่ง ได้ยินเพียงจิ้งจอกปีศาจพูดขึ้นอย่างภูมิอกภูมิใจ "คิดไว้ไม่ผิด

จริงๆ ตบะแต่เดิมในร่างเจ้าอย่างน้อยก็อยู่ช่วงปลายของชั้นกำเนิดใหม่
ขึ้นไปแล้ว...แต่แปลก ตบะกับพลังฤทธิ์ของเจ้าไปอยู่ที่ไหนหมด หรือว่า
นี่ก็เป็นวิธีการหลบเลี่ยงศัตรูของเจ้าเช่นกัน"

จูจูไม่อยากฟังอีกต่อไป แต่ละคำของจิ้งจอกปีศาจล้วนแต่กำลัง
พิสูจน์การคาดเดาอันน่ากลัวที่สุดในก้นบึ้งหัวใจนางว่าเป็นความจริง
นางไม่อยากฟังแม้แต่คำเดียว!

"ท่านปล่อยพวกศิษย์พี่ของข้าได้หรือไม่" จูจูกัดริมฝีปากพูด

จิ้งจอกปีศาจถูกขัดอารมณ์ขณะพูดก็หรีตอาอย่างไม่พอใจอยู่บ้าง
"วางใจเถอะ เห็นแก่เจ้า ข้าไม่ฆ่าพวกเขาหรอก อย่างมากก็ให้พวกเขา
ทรมานใจสักหน่อย"

"พวกเขาไม่ได้ล่วงเกินท่าน..." จูจูยังคิดขอความเมตตา

จิ้งจอกปีศาจแคะหูอย่างเหนื่อยหน่ายก่อนว่า "ถ้าเจ้าฟังข้าเล่าเรื่อง
คุยเล่นเป็นเพื่อนข้า ข้าจะพิจารณาดูอีกทีว่าจะปล่อยพวกเขาหรือไม่"

"แต่ว่าพวกเขา..." จูจูฟังน้ำเสียงของจิ้งจอกปีศาจก็รู้ว่าพวกศิษย์พี่
ต้องกำลังได้รับความทุกข์อยู่ ไหนเลยจะมีอารมณ์มาฟังเรื่องเล่า

"วางใจเถอะ ไม่ตายเร็วๆ นี่หรอก!" จิ้งจอกปีศาจอยู่ในอารมณ์คึกคัก
บอกความต้องการออกมาหมดสิ้น

จูจูไม่กล้าล่วงเกินเขา จิ้งจอกปีศาจตัวนี้ร้ายกาจเกินไป ถ้าเกิด
ทำเขาโกรธขึ้นมา พวกศิษย์พี่คงยิงโซคร้ายหนักไปใหญ่

"ชะ...เช่นนั้นท่านก็เล่าให้กระซิบหน่อย" จูจูปลุกใจให้กล้าก่อน
บอกเงื่อนไข

จิ้งจอกปีศาจหาได้ใส่ใจไม่ มือหนึ่งจูจูกู มือหนึ่งชี้ภาพเหมือน

ภาพนั้น "เจ้ารู้หรือไม่ว่านางเป็นใคร นางเกิดในสกุลตัน เป็นนักหลอมโอสถที่เก่งที่สุด อายุน้อยที่สุดของสกุลตัน นามว่าตันหวง!"

สกุลตันอีกแล้ว!?

ชื่อตันหวงนี่โชนจิ้งฟังคุ้นหูเพียงนี้ ระหว่างอยู่ในภวังค์ จูจูล้ำยได้ยินเสียงมากมายหลากหลายเรียกเบาๆ อยู่ริมนู...ตันหวง...ตันหวง...

"ที่แท้เจ้าก็ชื่อตันหวงจริงๆ!" จิ้งจอกปีศาจหัวเราะรำขึ้นมา

"นักหลอมโอสถที่เก่งที่สุดในสกุลตันตอนนี้คือใคร"

"เจ้าเป็นคนสกุลตัน ไปทำอะไรเข้าถึงมีสภาพเช่นนี้ได้"

"ใช่สกุลตันเกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือไม่"

จิ้งจอกปีศาจร้ายคำถามออกมาเป็นชุด จูจุมองเขาอย่างงุนงง ไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไรดี

"เฮ้อ ถ้ามเจ้าไปเจ้าก็ไม่รู้" จิ้งจอกปีศาจค่อยตระหนกได้ ครั้นแล้วก็พูดอย่างพอดพอใจในตัวเอง "เมื่อครูู้ข้าแอบดูความทรงจำที่ถูกผนึกไว้ของเจ้า เห็นไม่เยอะ แต่ได้รู้ว่าเจ้าชื่อตันหวงและเกิดในสกุลตันพอดี! มิน่าเจ้าถึงได้หน้าตาเหมือนนางขนาดนั้น มารดาของนางก็เป็นคนสกุลตัน ทว่านางไม่ได้ชื่อตันหวง แต่ชื่อว่าเฟินปี้ซิ่น ในตอนนั้นก็แก่นักหลอมโอสถที่เก่งที่สุดในสกุลตันเช่นกัน!"

"ท่าน! ท่านแอบ...แอบดูได้อย่างไร!" จูจูโมโหจนพูดติดอ่างแล้ว นางทั้งกลัวทั้งอยากรู้ความทรงจำที่หายไปของตนเอง แต่ไม่เคยคิดเลยว่า จูจู่จะถูกคนเอามาเปิดเผยในสถานการณ์พรรคนี่ ความรู้สึกนั้นก็เหมือนวิ่งขึ้นเวทีโดยปราศจากการเตรียมตัวแล้วพบว่าตนเองไม่ได้สวมเสื้อผ้าอยู่กระนั้น

"เออะละๆ ออย่าโกรธเลย ใครใช้ให้เจ้าไม่ยอมอดทนฟังข้าพูดเล่า"
จิ้งจอกปีศาจบ่นว่าด้วยสีหน้าท่าทางเปี่ยมเสน่ห์

จิ้งจอกเริ่มตื้นทานไม่ไหวแล้ว จึงเบือนใบหน้าเล็กน้อยไปก่อนพูด
อย่างจวนใจ "ท่านพูดมาแล้วกัน ข้าจะตั้งใจฟัง" เฝื่อนหน้ากับใบหน้าเช่นนี้
ทำให้คนจิตใจสั่นคลอน ให้โมโหหนักเพียงไรก็แสดงอารมณ์ไม่ออก

จิ้งจอกปีศาจยิ้มตาหยีพลางจูงมือนางเดินเข้าไปในภาพ เบื้องหน้า
สว่างเจิดจ้าเสียดแทงตา ครั้นจิ้งจอกจะพริบตา ก็พบว่าตนเองมาอยู่ในป่าทึบ
แล้ว

"มิใช่บอกว่ววิชาดวงตาของท่านไม่ได้ผลกับคนธรรมดาหรือไร"
จิ้งจอกเรื่องนี้ขึ้นได้อย่างความรู้สึกช้า

"วิชาดวงตาของจิ้งจอกมายามีผลกับแค่ผู้ฝึกตน แต่ข้าก็เคย
ศึกษาวิชาอาคมที่ใช้กับมนุษย์ธรรมดาด้วยเช่นกัน ว่าง่ายๆ แล้วดูไป
อย่าพูดมาก!" จิ้งจอกปีศาจชี้ทางด้านหน้าพลางว่า

ด้านหน้าไม่ไกลมีจิ้งจอกน้อยที่ทั้งตัวดำลึบและมีตาสีทองตัวหนึ่ง
กำลังวิ่งกะแผลกอยู่ในพงหญ้า บนร่างมันมีลูกธนูดอกหนึ่งปักอยู่ เลือดสดๆ
กำลังทะลักออกจากปากแผลไม่ขาดสาย ทั้งร่องรอยชัดเจนไว้บนพื้น

นายพรานไล่ตามมาทันอย่างรวดเร็ว มีอหนึ่งจับลูกธนูหัวจิ้งจอกน้อย
ขึ้นกลางอากาศ ในเวลานี้เองสาวน้อยที่งามจนเหมือนไม่ใช่คนนางหนึ่ง
ก็พลันปรากฏตัว ใช้ยาลูกกลอนสองเม็ดแลกตัวจิ้งจอกน้อยไป

ภาพที่ปรากฏเปลี่ยนไป อาการบาดเจ็บของจิ้งจอกน้อยหายดีแล้ว
มันติดตามอยู่ข้างกายสาวน้อยทุกวัน สาวน้อยคือศิษย์อัจฉริยะที่ได้รับ
ความสำคัญอย่างมากในสกุลตัน คนข้างกายบ้างเรียกนางว่า 'คุณหนูเฝื่อน'

บ้างก็เรียกว่า 'อาซึน' 'ซึนเออร์' น่าจะเป็นเฟินปีซึนที่จิ้งจอกปีศาจพูดถึง ส่วนจิ้งจอกน้อยสีดำตัวนั้นก็ย่อมต้องเป็นร่างเดิมของจิ้งจอกปีศาจ

เฟินปีซึนเติบโตขึ้นทุกวัน รูปร่างงามลุ่มเมื่องทำให้คนนับไม่ถ้วน รักใคร่ชื่นชม สิ่งที่น่างงเขี้ยวชาญที่สุดก็คือวิชาโจมตีด้วยคลื่นเสียง ของวิเศษคู่กายคือพิณคันหนึ่ง อากัปกริยางดงามยามลิบนิ้วเรียวแหลม ดัดสายพิณสังหารและโจมตีศัตรูให้ถอยร่นด้วยเสียงพิณอันเดือดพล่านนั้น แม้แต่จู่ที่เป็นสตรีเห็นแล้วยังลุ่มหลงมิคลาย

แต่ทว่าสตรีที่ชวนให้คนประทับใจเช่นนี้กลับคิดแต่เรื่องแสวงหาตำแหน่งสูงสุด ไม่เคยมีความคิดจะจับคู่บำเพ็ญกับผู้ฝึกตนชายคนใด จิ้งจอกปีศาจกลายเป็นเพื่อนที่นางรักที่สุด กินนอนพร้อมกันนาง นางใช้ความคิดความอ่านไปสิ้นเพื่อจะหาสมุนไพรวิเศษมาหลอมทำยาลูกกลอนที่ช่วยเพิ่มพูนตะบะของจิ้งจอกปีศาจได้ หวังให้เขามีสติปัญญาสามารถหลุดคุดเป็นเพื่อนนางได้เร็วขึ้น

ปีแล้วปีเล่าผ่านไป เพียงชั่วดึกนี้ก็ล่วงเลยมาหลายร้อยปี จิ้งจอกปีศาจทะลวงชั้นชั้นห้าได้สำเร็จในที่สุด คำแรกที่เขาเปิดปากพูดกับเฟินปีซึนก็คือ 'ข้าจะอยู่เป็นเพื่อนเจ้าตลอดไป เจ้าแต่งให้ข้าดีหรือไม่'

เวลานั้นเฟินปีซึนเป็นผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายแล้ว สามารถเลื่อนชั้นชั้นมหายานได้ทุกเมื่อ นางคิดเพียงว่าจิ้งจอกปีศาจล้อนางเล่น จึงไม่ได้เก็บมาใส่ใจ ข้ายังบอกกับเขาว่า 'เช่นนั้นเจ้าก็แปลงร่างเป็นคนให้ได้ก่อนค่อยว่ากัน!'

ในใจนางไม่มีความรักพันเกี่ยว จิ้งจอกปีศาจอยู่ข้างกายนาง

โดยตลอดสมดังปรารถนา ทั้งยังแสดงตัวเป็นคู่บ่าเพ็ญของนางอย่างไม่
ยี่หระ

จึงจอกปีศาจเก็ยจคร้านโดยธรรมชาติ อดทนต่อการบ่าเพ็ญตน
อันจิตซัดนำเบื่อไม่ไหว เขาแต่คิดว่าเฟินปี่ซิ่นมีชีวิดยืนยาว และพอใจ
ต่อวันเวลาที่หนึ่งคนหนึ่งจึงจอกได้อยู่เคียงคู่กันอย่างมาก จึงใช้ชีวิต
ผ่านไปอย่างเฉื่อยชา สามวันจับปลาสองวันตากแห*

จนกระทั่งวันหนึ่ง ศัตรูคู่อาฆาตของเผ่าจึงจอกมาได้มาถึง ต้องการ
จะสังหารจึงจอกปีศาจตัวสุดท้ายเพื่อขจัดภัยที่อาจตามมา เฟินปี่ซิ่น
ยอมจะไม่ยอม นางมีฐานะสูงส่งในสกุลตัน อีกฝ่ายไม่กล้าเป็นปฏิปักษ์
กับนางอย่างโจ่งแจ้ง จึงวางหลุมพรางทำให้นางอยู่เพียงลำพัง จากนั้นก็
ส่งผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายห้าคนมา คิดจะสังหารนางทิ้งไป
พร้อมกับจึงจอกปีศาจเสียเลย

แม้พลังฤทธิ์ของเฟินปี่ซิ่นจะล้ำเลิศ แต่คนเดียวสู้กับผู้ฝึกตนใน
ระดับเดียวกันถึงห้าคนจะอย่างไรก็ตั้งมือเกินไป สุดท้ายเพื่อปกป้อง
จึงจอกปีศาจ นางได้จับชีวิตลงพร้อมกับฝ่ายตรงข้ามอีกสามคน

ตบะของจึงจอกปีศาจในขณะนั้นอยู่เพียงชั้นหก แถมปกติยังละเลย
การบ่าเพ็ญตน ทำให้ช่วยอะไรไม่ได้มาก ได้แต่มองดูคนที่ตนชอบที่สุด
ดวงจิตแตกสลายตายอย่างน่าอนาถ

เคราะห์ดีที่ในตัวเฟินปี่ซิ่นมีของวิเศษลับอยู่ชิ้นหนึ่ง ขณะคับขัน
ได้ดึงดวงจิตและตบะชั้นกำเนิดใหม่มารักษาไว้ในตัวมัน จึงจอกปีศาจ
เก็บหยาดเลือดสารสำคัญในกายนางไว้ หาสายน้ำผึ้งสังสารวิภูมาด้วย

* สามวันจับปลาสองวันตากแห เป็นสำนวน หมายถึงการกระทำสิ่งใดโดยขาดความต่อเนื่อง ทำๆ หยุดๆ

ความลำบากยากเข็ญเลือดตาแทบกระเด็น รอเพียงวันที่สมุนไพรวิเศษโตเต็มที่ก็สามารถให้หยาดเลือดสารสำคัญของเผินปีขึ้นเป็นตัวชักนำให้นางฟื้นคืนชีพอีกครั้ง

เขาเตียนเฟิงแห่งนี้ก็คือสถานที่ที่เผินปีขึ้นสิ้นใจ จึงจอกปีศาจสร้างถ้ำที่พึกและหลุมศพไว้ใต้พื้น พร้อมทั้งนำสายน้ำผึ้งสังสารวัฏมาปลูกไว้ที่นี่ จากนั้นก็เริ่มต้นการรอคอยอันยาวนาน...

ยามจิ้งจอกปีศาจพาลูกเดินออกมาจากม้วนภาพวาด ลูกก็ร้องให้จนตาทั้งสองบวมเป่ง นางสูดจุมฤตมัจจุจอกปีศาจ "ท่านรออยู่ที่นี้มานานเท่าไรแล้ว"

"จำไม่ได้แล้ว ขณะที่ข้าปลูกสายน้ำผึ้งสังสารวัฏไว้ที่นี่ มันยังสูงแค่เท่าหัวแม่มืออยู่เลย" จิ้งจอกปีศาจชี้สมุนไพรวิเศษที่ใกล้โตเต็มที่และถูกครอบแสงสีเงินยวงห่อหุ้มไว้บนพื้นนอกห้อง กะด้วยสายตานั้นจะสูงเกือบหนึ่งจี้แล้ว แคเห็นจิ้งจอกก็รู้ว่าอย่างมากอีกครั้งปีก็จะโตเต็มที่ นางยังรู้อีกว่าสายน้ำผึ้งสังสารวัฏจากความสูงเท่าหัวแม่มือจนใกล้จะโตเต็มที่อย่างน้อยก็ใช้เวลาเกินสามพันปี!

"รอมันโตเต็มที่แล้วข้าก็จะไปเชิญนักหลอมโอสถที่ดีที่สุดของสกุลต้นมาหลอมลูกกลอนมหาสังสารวัฏให้อาชีพ!" จิ้งจอกปีศาจลูบไล้ครอบแสงสีเงินยวงเบาๆ แววตามุ่งมั่นอ่อนโยนทั้งยังรักใคร่สุดประมาณ จูฬพลันรู้สึกว่าการจิ้งจอกปีศาจที่เป็นเช่นนี้น่าหลงใหลกว่าท่าทางเสเพลแพรวพราวเมื่อก่อนหน้ามากนัก

จิ้งจอกปีศาจบิดขี้เกียจก่อนลุกขึ้นยืน "น่าเสียดายที่ตอนนี้ตบะเจ้าแย่งเกินไป มิเช่นนั้นให้เจ้าเป็นคนหลอมลูกกลอนมหาสังสารวัฏนี้อาชีพ"

จะต้องยิ่งชอบใจแน่นอน ก่อนอาชินจะฟื้นกลับมา เจ้าอยู่ที่นี่เป็นเพื่อนซี้ดีหรือไม่" จิ้งจอกปีศาจจริงจังได้ไม่ทันไรก็เริ่มส่งสายตาวีบับใส่จู่จู่อีกแล้ว

"ถ้าผู้อาวุโสเผินทราบที่ท่านเที่ยวล่อลวงคนไปทั่วจะต้องโกรธแน่!" จู่จู่เพิ่งจะ 'ฟัง' เรื่องราวของจิ้งจอกปีศาจจบ รู้สึกใกล้ชิดกับเขาขึ้นมามาก จึงกล้าพูดได้กลับไป

จิ้งจอกปีศาจไม่เห็นเป็นเช่นนั้น "อาชินเปิดเผยใจกว้างที่สุดแล้ว ไม้ใจแคบเช่นนี้หรือ"

"ท่านมิใช่บอกว่าจะแต่งงานหรือไร ไม่มีสตรีคนไหนชอบให้สามีของตนส่งตาวานานให้หญิงอื่น บอกให้หญิงอื่นอยู่เป็นเพื่อนหรือ!" จู่จู่ยิ่งพูดยิ่งคล่องปาก

จิ้งจอกปีศาจขมวดคิ้ว นึกถึงเรื่องที่เคยได้ยินได้เห็นขณะเขาติดตามเดินปีขึ้นท่องไปในโลกเมื่อหลายปีติดกันได้ ดูคล้ายว่าจะเป็นอย่างนี้จริงๆ จึงแค้นเสียงพูดว่า "เอาละ นับว่าเจ้ามีเหตุผล อาชินยังไม่เคยเห็นสภาพข้าหลังจากแปลงกายเลย เจ้าว่านางจะชอบสภาพนี้ของข้าหรือไม่"

จู่จู่คิดถึงว่ายังต้องขอให้เขาปล่อยพวกศิษย์พี่ของนางอยู่ จึงตอบเอาใจอย่างหนัก "ไม่มีสตรีคนใดไม่ชอบหรือ"

นี่ก็นับว่าเป็นความจริงเช่นกัน

จิ้งจอกปีศาจเบิกบานดีใจดังคาด แต่ผ่านไปประเดี๋ยวเดียวก็ทำหน้าที่เคร่งขรึม "เจ้าอย่ามาชอบข้าเชียว ข้าชอบแค่อาชินเพียงคนเดียวเท่านั้น"

จู่จู่แทบกระอักเลือด ไฉนนางถึงเจอพวกหลงตัวเองเช่นนี้อยู่เรื่อย!

"คือว่า...ท่านเล่าเรื่องจบแล้ว ทีนี้ปล่อยพวกศิษย์พี่ของข้าได้แล้ว"

หรือไม่ว่า" จูจูเห็นตอนนี้จึงจอกปีศาจกำลังอารมณ์ดี น่าจะไม่ปฏิเสธนาง
กระมัง

จึงจอกปีศาจพยักหน้ารับอย่างไม่อิดออดดังคาด แต่ครั้นแล้วก็
ยิ้มชั่วร้ายขึ้นมาอีก

"ข้าพาเจ้าไปดูความลับของศิษย์พี่เจ้าดีหรือไม่"

รอยยิ้มนี้ของจึงจอกปีศาจแค่เห็นก็รู้ว่าไม่มีเจตนาดี จูจูจึงพูด
เสียงต่ำ "ข้าแค่อยากพบศิษย์พี่ ความลับของเขา เขายินดีบอกข้าเมื่อไร
ก็ยอมจะรู้เอง"

"เจ้าช่างโง่งมได้น่ารักน่าชังโดยแท้" จึงจอกปีศาจจับข้อมือนางคิด
จะเดินไป แต่คราวนี้กลับรู้สึกว่ามีมือจับถูกกำไลวงหนึ่ง เมื่อครู่เขาสัมผัส
เพียงแขนข้างขวาของจูจู จึงไม่ได้สังเกตว่าบนข้อมือซ้ายของนางยังมี
กำไลทองแดงอยู่วงหนึ่ง

"เอ๊ะ?" จึงจอกปีศาจยกข้อมือซ้ายของนางขึ้นมาตรงหน้า จ้องมอง
อยู่พักใหญ่ จากนั้นก็จุปากถอนใจ "เป็นเช่นนี้นี่เอง! ข้าก็ว่าอยู่ว่าพลังฤทธิ์
กับตะบะของเจ้าหายไปอยู่ที่ไหน! ที่แท้ความลับก็ล้วนอยู่ในกำไลวงนี้!"

จูจูสับสนยิ่ง นางทั้งอยากรู้ทั้งกลัวที่จะรู้ ทว่าถ้านางมีกำลัง
ความสามารถเพิ่มขึ้นได้อีกสักส่วน อย่างน้อยที่สุดเวลาเจอเรื่องอะไร
ก็ไม่ต้องพลอยลำบากพวกอื่นนี้อาจเป็นไปได้

"อยากรู้หรือไม่ว่าเป็นความลับอะไร" ดวงตาทั้งสองข้างของ
จึงจอกปีศาจจ้องไปด้วยแววขี้หยวนและเจ้าเล่ห์ คล้ายว่าสามารถ
มองออกถึงความในใจทั้งหมดของจูจู

"อยาก" จูจูกัดฟันตอบ

จึงจอกปีศาจอารมณ์ดีอย่างยิ่งจึงไม่ลีลา เคาะกำไลพลางพูดว่า "ตบะชั้นกำเนิดใหม่ของเจ้าถูกเก็บไว้ข้างในกำไลนี้แหละ รวมถึงพลังธาตุไม้และวิชาอาคมธาตุไม้ของเจ้าด้วย ข้าเริ่มจะอยากรู้ฐานะตัวตนของเจ้าแล้ว เจ้าจะต้องเป็นบุคคลสำคัญของสกุลตันแน่ ถึงได้รับการสืบทอดด้วยการสังเวชเช่นนี้ได้ เป็นผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายที่อายุยังไม่ถึงยี่สิบ ข้ายังแยก 'วิญญาณไม้' ออกมาได้ด้วย หึ! มีก็แต่สกุลตันเท่านั้นที่ทำได้!"

ในตอนนั้นจึงจอกปีศาจติดตามอยู่ข้างกายเฝ้านี้ขึ้นซึ่งเป็นบุคคลระดับยอดสุดของสกุลตัน ความลับของสกุลตันที่เขารู้นั้นมากกว่าผู้อาวุโสจำนวนหนึ่งในตระกูลเสียอีก ขอเพียงวิเคราะห์สถานการณ์ของจูลักษณ์หน่อย เขาก็หาข้อสรุปที่แม่นยำที่สุดออกมาได้

จูลักษณ์แล้วก็รู้สึกปวดหัวตุบ มีบางสิ่งวนเวียนอยู่ในสมอง นางเหมือนจะเข้าใจแล้วแต่ก็เหมือนไม่เข้าใจอะไรทั้งสิ้น สีหน้าซีดขาวจนเหมือนหิมะในพริบตา

"แปลก ถ้าสกุลตันทุ่มเทความคิดความอ่านอุปถัมภ์ค้ำชูเจ้าถึงเพียงนั้น แล้วจนถึงปล่อยยให้เจ้ามาระเห่ร่อนอยู่ข้างนอกในสภาพเช่นนี้ได้" จึงจอกปีศาจโคลงศีรษะอย่างไม่เข้าใจ

เพราะว่าสกุลตันถูกเชื้อพระวงศ์แคว้นตันทำลายพินาศย่อยยับจนเหลือแต่ชื่อแล้วนะสิ!

จูลักษณ์คิดถึงบรรดาชาวลือเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับแคว้นตันที่เคยฟังผ่านหู ครั้นมารวมกับเรื่องที่จะจอกปีศาจพูดในวันนี้ นางก็แน่ใจได้แทบเต็มที่แล้วว่านางเกิดในสกุลตัน คนที่ต้องการเล่นงานนางคือ

คนของราชวงศ์แคว้นต้นฐานะของนางในตระกูลยิ่งสูงส่งเท่าไร อันตรายก็ยิ่งมากตามไปเท่านั้น

และยังมีเรื่องการสืบทอดด้วยการสังเวย หากพูดให้ชัดสักหน่อยก็คือผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ใช้ชีวิตเป็นสิ่งแปลกเปลี่ยน ถ้ายทอดพลังฤทธิ์ชั่วชีวิตของตนเองไปสู่ร่างของอีกคนหนึ่ง วิชาลับพรรคนี้มีเพียงมีข้อจำกัดมากมายเป็นที่สุด แต่ยังมีอันตรายมากยิ่งขึ้นอีกด้วย มิใช่ว่าผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่คนใดยินยอมเสียสละตัวเองก็จะทำได้สำเร็จ

หลักการพื้นฐานของวิญญานไม้ก็คล้ายกับวิญญานไฟ นางมีลูกหมูเป็นวิญญานไฟแล้ว ในกำไลยังผนึกวิญญานไม้ไว้อีกหนึ่ง...ที่แท้ นางถึงกับเป็นผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่พลังธาตุคู่ที่ในหมื่นคนก็ยังหาไม่ได้ แม้แต่คนเดียว!

นางอายุยังไม่ถึงยี่สิบ เช่นนั้น...ก็เป็นไปได้มากกว่าจะมีผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายของสกุลต้นสองคนสังเวยชีวิตเพื่อนาง! นี่เป็นการให้ที่หนักหนาเหลือเกิน!

นางมิใช่เด็กไร้เดียงสา เบื้องหลังการให้เช่นนี้หมายความว่าได้เพียงอย่างเดียว...ภาระหน้าที่ที่หนักหนาเท่ากันหรืออาจจะหนักยิ่งกว่า

จึงจอกปีศาจเห็นสีหน้าได้รับความสะเทือนใจอย่างหนักของจู่จู่ แล้วก็อดสงสารไม่ได้ ในสายตาเขา จู่จู่กับอาชีนของเขามีเค้าโครงหน้าละม้ายคล้ายกันหลายส่วน เขาไม่อยากเห็นนางมีท่าทางอ่อนแอซีดเซียว และทุกข์ทรมานหวาดกลัว จึงยื่นมือไปลูบแก้มนางพลางว่า "ไม่ต้องกลัว เจ้าในตอนนี ใต้ฟ้านอกจากข้าแล้วก็ไม่มีทางมีใครมองโฉมหน้าจริงของเจ้าออกได้ ระวีงสังกะหน้อยก็ไม่ใช่ไรแล้ว"

จู่จุกยกหน้าทีออกๆ ก่อนเอ่ยปากเสียงเบา "ท่านพาเข้าไปหาพวกศิษย์พี่..."

"เจ้าเป็นเช่นนี้ หากให้พวกเขาเห็นเข้าต้องคิดว่าเจ้าถูกข้ารังแกเป็นแน่" จึงจอกปีศาจยักคิ้วพลางพูด

สภาพของจู่จุกในตอนนั้นดูน่าเวทนาอยู่สักหน่อยจริงๆ ดวงตาร้องไห้จนทั้งแดงทั้งบวม สีหน้าก็ขาวซีดเหมือนผี

ด้วยตะบะของจิ้งจอกปีศาจ เขาย่อมไม่กลัวพวกอื่นจื่อจาง จู่จุกรู้ว่าเขามีเจตนาดี ไม่อยากให้นางอับอาย จึงเซ็ดหน้าจัดการตัวเองจนเรียบร้อยอย่างเชื่องพังกแล้วถึงค่อยเดินตามเขาไป

ท่าทีของจิ้งจอกปีศาจทำให้นางค่อนข้างวางใจ แม้ปากจะพูดจาโหดร้าย แต่อันที่จริงน่าจะไม่ได้อาฆาตมาดร้ายต่อพวกนางเสียเท่าไรว่ากันในความเป็นจริงเขาก็นับเป็นคนของสกุลตันครั้งหนึ่ง จะอย่างไรก็น่าจะไว้หน้าคนร่วมตระกูลอย่างนางบ้าง อีกอย่างเขาก็วางแผนจะหาคคนสกุลตันมาหลอมลูกกลอนมหาสังสารวัฏให้เขาอยู่ด้วย

ทางด้านหน้ามีแสงระยิบระยับ ปรากฏภาพของถ้ำศิลาใหญ่ที่มองเห็นเมื่อก่อนหน้านี้... ประตูหยกขาวขนาดใหญ่และป้ายจารึกศิลาเขียวสูงตระหง่านที่หน้าประตู เพียงแต่สิ่งที่เขียนอยู่บนป้ายจารึกศิลาเขียวนี้คืออักษรตัวใหญ่สีดำดูเป็นระเบียบเรียบร้อยว่า 'สุสานราชาพิณ'

จิ้งจอกปีศาจเห็นจู่จุกจ้องอักษรสามตัวนั้นก็พูดอย่างภาคภูมิใจ "อาชื่อนี้ในตอนนั้นเป็นนักหลอมโอสถที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในดินแดนจิ้นเฉียน แม้จะยังไม่ได้เลื่อนขั้นขั้นนมหายาน แต่ผู้ฝึกตนขั้นนมหายานเห็นนางแล้วก็ต้องเรียกขานนางอย่างยกย่องว่า 'ราชาพิณ!' ถ้ามิใช่

เป็นเพราะข้า...ตอนนี้นางอาจจะได้เลื่อนขั้นกลายเป็นเซียนไปแล้ว"

จู่จู่ก็หัวเราะ หัวเราะอย่างลึกลับเหมือนผีไปตลอด สักวันหนึ่งจะเป็นเหมือนจิ้งจอกปีศาจที่พลอยทำให้คนที่ตนสนิทชิดเชื้อที่สุดต้องประสบภัยไปด้วยหรือไม่

32

เปิดประตูหยกขาวออก พวกอื่นก็อึ้งจางทั้งสี่คนกำลังนั่งขัดสมาธิ อยู่บนพื้น นอกจากพวกเขาแล้วก็ไม่มีคนอื่นอีก คนของสำนักอินหังและ สำนักเตียนซินล้วนไม่รู้ไปอยู่ที่ไหน ทว่าจู่เองก็ไม่ได้สนใจที่อยู่ของ พวกเขาเช่นกัน

สีหน้าของสี่คนที่อยู่ที่นี่ล้วนเหมือนกำลังประสบเรื่องที่ทุกข์ทรมาน สะเทือนขวัญอะไรอยู่ในจำนวนนั้นอื่นก็อึ้งจางดูจะเป็นหนักที่สุด

ทั้งตัวคนเหมือนถูกช้อนขึ้นมาจากน้ำ ทว่าร่างเปียกไปด้วยเหงื่อ สีหน้าเดี๋ยวแดงเดี๋ยวซีด หัวคิ้วขมวดแน่น บางครั้งก็ขบฟันกรอด ที่น่ากลัวที่สุดคือจู่ถึงกับเห็นเขากำลังร้องไห้!

หางตาเขามีน้ำตาไหลซึมออกมาทีละหยดๆ จู่มองเห็นชัดกับตา เป็นน้ำตาจริง ๆ หากเป็นยามปกติต่อให้หักกระดูกฉีกเส้นชีพจรทั่วทั้งร่างเขา เขาก็คงไม่มีทางหลังน้ำตาแม้แต่ครั้งหยด

จู่จู่ใช้มือหนึ่งคว้าคอเสื้อของจิ้งจอกปีศาจ ล้มเสือนไปสิ้นว่าอีกฝ่ายคือสัตว์ปีศาจขั้นแปดที่แข็งแกร่งกว่านางในตอนนั้นไม่รู้ก็เท่าต่ออีกเท่าก่อนพูดเสียงดังว่า "ท่านทำอะไรกับเขา!? รีบหยุดเดี๋ยวนี้!"

จิ้งจอกปีศาจยิ้มได้มีเสน่ห์ช่วยวนยิง "เจ้าอยากรู้หรือไม่ว่าเขากำลังประสบเรื่องโดยอยู่ เกี่ยวข้องกับความลับของเขาด้วยนะ!"

จู่จู่ร้อนใจจนเสียงเปลี่ยนแล้ว "ข้าไม่อยากฟังความลับอะไรก็ทั้งนั้น ข้าต้องการเพียงให้เขาปลอดภัยไว้ฉันตราาย ท่านรับปากข้าแล้วว่าจะไม่ทำร้ายพวกเขา"

จิ้งจอกปีศาจโอบไหล่จู่จู่พลางกล่อม "ไม่ต้องร้อนใจ นี่เป็นเรื่องดีขอเพียงพวกเขาผ่านด่านนี้ไปได้ วันหน้ายามทะเลงขึ้นชั้นหลอมรวมจะง่ายขึ้นมาก อย่างน้อยก็จะไม่ถูกจิตมารเข้าฉวยโอกาส ถ้ามิใช่เพราะเจ้าผู้ขึ้นมาขอรับข้า ข้ายังคร้านจะเปลืองสมองเลย ประสาอะไรกับได้เข้าไปในสถานที่ของอาชีนของข้า ผู้อื่นต่อให้พยายามให้ตายก็ไม่มีทาง"

จู่จู่ฟังเขาพูดเสียอย่างกับมันเป็นเรื่องที่ต้องเกิดขึ้นอยู่แล้ว อารามร้อนใจก็บรรเทาลงในที่สุด "ทำไมอาจจนถึงได้ดูทรمانเป็นพิเศษ"

"เพราะว่าในใจเขามีเรื่องอัดอั้นปล่อยวางไม่ได้อยู่มากเป็นพิเศษนี่" โชคดีที่ได้มาเจอข้าเข้า มิเช่นนั้นถึงเวลาเลื่อนขึ้นชั้นหลอมรวมเขามีหวังตายแน่! ว่าแต่เจ้าจะไม่ดูความลับในใจเขาจริงๆ หรือ" จิ้งจอกปีศาจพูดยกหางตัวเองขึ้นมาตามปกติ

จู่จู่คิดเล็กน้อย ยังคงส่ายหน้า "ขอเขาอยากบอกข้าเมื่อไรค่อยว่ากัน"

นางมองสีหน้าทุกข์ทรมานเกินทานทนของอินจี่อจางแว่นหนึ่ง ผ่านไปพักหนึ่งในที่สุดก็ทนไม่ไหว "จะต้องลำบากถึงเพียงนี้ด้วยหรือ"

"การบำเพ็ญเขียนเดิมที่ก็ขัดต่อครรลองสวรรค์ไหนเลยจะไม่ลำบาก ก็เหมือนเจ้าที่ได้รับสังเวศสืบทอดมาเปล่าๆ ดูไปเหมือนจะสบายที่สำเร็จ เป็นผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่ได้เลย ทว่าผลลัพธ์เล่า ที่ในตอนนี่เจ้าถูกปิดผนึกทำให้ต้องมาอยู่กับพวกเขาด้วยสภาพเช่นนี้ย่อมเป็นเพราะตบะและกำลังความสามารถที่เจ้าได้มาเปล่าๆ เป็นต้นเหตุนำภัยมาให้เด็กคนหนึ่งกระตองทรัพย์สมบัติล้ำค่าไปเดินบนถนน ไหนเลยจะไม่ถูกจับจ้องหวังแย่งชิง

ข้าเคยได้ยินอาชื่อนพุตว่าสภาพอย่างเจ้านี้อันที่จริงนับไม่ได้ว่า เป็นผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายอย่างแท้จริง เพราะว่าตบะเพิ่มพูนขึ้นไปแล้ว แต่จิตแห่งเตายังไปไม่ถึง ขอเพียงผู้ฝึกตนในระดับเดียวกัน รู้จุดอ่อนของเจ้า การจะเล่นงานเจ้าก็ไม่ยากเลย" จึงจอกปีศาจพุดไปก็อ้อมจุกขึ้นมาทั้งตัวก่อนเดินเข้าไปด้านใน

จุกหนึ่งเงียบไม่พุดอะไร แต่ครั้นพบว่าทั้งสองอยู่ใกล้ชิดกันเกินไปก็ตกใจ ดิ้นพลางพุดขึ้น "ท่านจะทำอะไร รีบปล่อยข้าลงนะ!"

"เมื่อก่อนอาชื่อนชอบอ้อมข้าไปทั่วทุกที่ ข้าเลยลองอ้อมคนดูบ้างว่าให้ความรู้สึกเช่นไร เจ้าจะใจแคบไปทำไม" จึงจอกปีศาจปล่อยนางลงพลางพุดอย่างไม่พอใจ "ต่อไปนี่ข้าก็จะอ้อมอาชื่อนไปให้ทั่วทุกที่เหมือนกัน"

จุกพุดลั่นหมดแรง คิดในใจว่า...ตอนนั้นท่านเป็นจิ้งจอกน้อย จะไปเหมือนกันได้อย่างไร

"ท่านจะพาข้าไปที่ไหน" จุกมองห้องโถงที่พวกศิษย์พื่ออยู่อย่างอวลัย อวารณอีกทั้งไม่วางใจ

"ข้าจะพาเจ้าไปพบอาชื่อน" หลายปีมานี้จิ้งจอกปีศาจอาศัยอยู่ที่ดิน

เพื่อเฝ้าดูแลสายน้ำฝั่งสังสารวัฏแต่ลำพังคนเดียวมาโดยตลอด คนแปลกหน้าที่ได้พบล้วนแต่เป็นผู้ฝึกตนที่มุ่งมาหาหลุมศพ ในจำนวนนั้นไม่มีสักคนที่เขาเห็นแล้วถูกชะตา อุตสาห์นี้ได้เจอจูกูที่หน้าตาคคล้ายคลึงกับเฟินปี้ซิ่นอย่างมากทั้งมาจากตระกูลเดียวกันทั้งที่ จึงอดจะอวดของรักของตนให้ดูไม่ได้

แม้นิสัยของจูกูจะต่างกับเฟินปี้ซิ่นมากยิ่ง หากแต่มองหน้าของนาง ฟังนางเอื้อนเอ่ยแล้ว จึงจอกปีศาจก็รู้สึกเหมือนได้ย้อนกลับไปสู่วันเวลาแสนสุขที่ได้อยู่เคียงข้างเฟินปี้ซิ่น อารมณ์จึงผ่อนคลายสบายใจเป็นพิเศษ

แม้จูกูจะยังเป็นห่วงว่าพวกอื่นจ้อจางจะทรمان แต่ก็รู้ว่าพวกเขาปลอดภัยยิ่ง อีกทั้งยังจะได้ประโยชน์ครั้งใหญ่ด้วย ดังนั้นจึงผ่อนคลายลงเดินตามจิ้งจอกปีศาจไป ในที่สุดก็มีอารมณ์จะพิจารณาดูสุสานใต้ดินแห่งนี้

เห็นได้ชัดว่าจิ้งจอกปีศาจทุ่มเทความคิดความอ่านไปมากกับการก่อสร้าง พื้นเป็นหยกเรียบลื่นราวกับกระจก ภาพสลักหินดำบนผนังสีดำล้วนมีเนื้อหาเดียวกัน...คือเฟินปี้ซิ่นในสีหน้าท่าทางและเหตุการณ์ต่างๆ การสลักทำให้มีชีวิตชีวาอย่างมาก แต่ละภาพล้วนทำให้คนรู้สึกเหมือนได้อยู่ในเหตุการณ์ในภาพ ที่ข้างกายของนางจะมีจิ้งจอกน้อยตัวหนึ่งอยู่ด้วยโดยตลอด

"ทุกครั้งที่ข้าคิดถึงอาชื่อนี้ก็จะมาสลักภาพนางไว้ที่นี่ กว่าจูกูตัวก็สลักไปมากขนาดนี้แล้ว ทุกครั้งที่ข้าสลักเสร็จหนึ่งภาพก็จะอดนึกเสียใจไม่ได้ว่าถ้าในตอนนั้นข้าเชื่อฟังคำนาง ตั้งใจบำเพ็ญตน ข้าก็จะสามารถแปลงกายเป็นคนมาอยู่ข้างกายนางได้เร็วขึ้น แล้วทำให้นาง

รักข้าอย่างแท้จริง ถ้าวันนั้นข้ามีตะขันทันแปด อาชีนก็คงไม่ต้องตายไปพร้อมกับศัตรูเพราะตัวข้า...ต่อให้ข้าฆ่าพวกสารเลวนั้นให้สิ้นซากแล้ว จะยังมีประโยชน์อะไร!" เสียงของจิ้งจอกปีศาจฟังดูเลื่อนลอย ทั้งยังอ้ำว้าง

ในใจจู่เกิดความสงสาร ตบแขนเขาพาลางว่า "อีกแค่ราวครึ่งปี สายน้ำผึ้งสังสารวัฏก็จะโตเต็มที่ ผู้อาวุโสเผินก็จะฟื้นคืนชีพได้ ท่านอย่าเสียใจไปเลย"

"อ้อ!" จิ้งจอกปีศาจผลักประตูหยกขาวอีกบานให้เปิดออก ภายในประตูเป็นห้องโถงหยกงามประณีตโอ้อีกแห่ง บนเตียงหยกดำตรงกลางห้องโถงมีสตรีนางหนึ่งนอนอยู่

จิ้งจอกปีศาจพาลูกเดินเข้าไปหา ในที่สุดจู่ก็มองเห็นหน้าตาของนางชัดเจน เป็นเผินบ๊ิซิ่นที่ได้เห็นในภวังค์มายาก่อนหน้านั้ดังคาด

คนงามแห่งยุคมาอยู่ต่อหน้า เทียบกับคนที่ได้เห็นในภวังค์มายาแล้วมีพลังลึนสะเทือนมากกว่ามาก จู่จูดมองตาค้างไปอีกครึ่งไม่ได้

"อาชีนของข้างามมากใช่หรือไม่! ร่างเดิมของนางถูกทำลายไปแล้ว นี่เป็นร่างที่ข้าใช้หยาดเลือดสารสำคัญในกายนางผสมกับสิ่งวิเศษต่างๆ หลอมขึ้นใหม่ รูปร่างหน้าตาเหมือนร่างเดิมของนางมีมีผิดเพี้ยน" จิ้งจอกปีศาจยื่นมือไปลูบจอนผมของเผินบ๊ิซิ่นที่อยู่บนเตียงหยกอย่างเบา มือ น้ำเสียงฉายแววภาคภูมิใจ

"เก่งกาจยิ่ง!" จู่จู่เอ่ยชมด้วยความจริงใจ ใช้แค่หยาดเลือดสารสำคัญแค่นี้ก็ด้วยพลังหลอมร่างกายของผู้ฝึกตนขึ้นมาใหม่ได้ ความยากลำบากต่างๆ นานาระหว่างนั้นต้องเกินกว่าคนปกติจะจินตนาการได้อย่างแน่นอน

แต่จิ้งจอกปีศาจก็ทำได้ด้วยลำพัง

จิ้งจอกปีศาจถูกชมจนหน้าบานอีกครั้ง จึงเลิกคิ้วพลางพูดว่า "นั่นย่อมนั่นอน! เอ๊ะ บรรดาศิษย์พี่ของเจ้าดูเหมือนจะผ่านมาได้แล้ว"

จู่จู่รู้สึกเพียงมีแสงทองวาบขึ้น ครั้นกะพริบตาด้วยทนไม่ไหว คนก็กลับจากห้องโถงด้านในมาอยู่ด้านนอกที่พวกอื่นจื่อจางนั่งสมาธิกันอยู่แล้ว

พวกอื่นจื่อจางกลับเป็นปกติแล้วจริงๆ พวกเขากำลังมองกันเล็กลักไม่เข้าใจว่าเกิดเรื่องใดขึ้น รู้สึกเพียงว่าฝันร้ายยาวนาน ประสบผ่านความทุกข์ทรมานแทบเป็นแทบตายนับไม่ถ้วนอยู่เป็นพันๆ ชาติ ทว่าขณะนี้ในใจกลับมีความรู้สึกสงบผ่อนคลายอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

พวกเขาได้ยินเสียงของจู่จู่ ครั้นเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นนางยืนอยู่ข้างจิ้งจอกปีศาจ เขากำลังจูงมือศิษย์น้องเล็กอยู่ ท่าทางของทั้งสองค่อนข้างใกล้ชิดสนิทสนม คนอื่นจึงพากันเลิกคิ้ว ส่วนอื่นจื่อจางกลับหน้าเปลี่ยนสีทันควัน จิ้งจอกปีศาจนี่ทำอะไรกับจู่จู่!

จู่จู่เห็นอื่นจื่อจางมองมาก็สะดุ้งมือจิ้งจอกปีศาจออกแล้ววิ่งไปหาเขาทันทีด้วยความดีใจ เอ่ยถามว่า "ท่านไม่เป็นไรแล้วหรือ"

อื่นจื่อจางทำหน้าที่ ลูกขึ้นยืนพลางตอบ "ไม่เป็นไรแล้ว"

ตีฉานซึ่งถลึงมองจิ้งจอกปีศาจพลางพูดขึ้น "เจ้าเอาตัวพวกข้ามาที่นี้คิดจะเอาอย่างไรกันแน่ บอกมาตรงๆ เลยดีกว่า!"

จิ้งจอกปีศาจกวาดตามองตีฉานซึ่งปราดหนึ่งอย่างเหนียวหนาย "ไม่ได้คิดจะเอาอย่างไร..." ปากเขาพูดไป ร่างกลับหายวับมาอยู่หน้าสี่อั้งลวีมือหนึ่งดึงผ้าคลุมหน้าของนางลงก่อนพูดด้วยรอยยิ้มกวนๆ "หน้าตาใช้ได้"

อย่างที่คิดจริงๆ แม่นางน้อย ในตัวเจ้าพอจะมีสายเลือดเผ่าจิ้งจอกอยู่ เล็กน้อย มหาวิทยาลัยาม่ามันนี่ถือว่ามีเจ้าแล้วกัน"

สี่อึ้งลี่ยังไม่ทันมีปฏิริยาตอบสนอง ม้วนตำราหยกก็ถูกยัดเข้าใส่ อ้อมแขนนางแล้ว นางกอดไว้โดยสัญชาตญาณ กำลังคิดจะพูดอะไร บนหน้าก็ถูกจิ้งจอกปีศาจหอมไปพอดหนึ่ง

"นี่เป็นของขวัญแทนคำขอบคุณ!" จิ้งจอกปีศาจหัวเราะขลุ่ยขลัก

จี้โยวู่ปรารถนามาบังอยู่ด้านหน้านาง จิ้งจอกปีศาจกลับถอยออกไป แล้ว เขาโบกมือพลางว่า "พวกเจ้าไปได้แล้ว หลังจากไปแล้วก็คิดเสียว่าเป็นความฝัน ห้ามเอ่ยถึงเรื่องข้างในนี้กับผู้อื่น มิเช่นนั้นจิตมารกำเริบ ขึ้นมาตอนเลือนขึ้นชั้นหลอมรวมก็อย่าโทษข้าแล้วกัน"

คนทั้งหลายได้ประจักษ์ในวิชาลวงตาของเขาแล้ว ฟังเขาพูดเช่นนี้ก็ล้วนเย็นวาบในใจ ความร้ายกาจของจิ้งจอกมายาในตำนานอยู่ที่พวกเขาสามารถมองทะลุใจคน ทำลายความคิดจิตใจคนได้

จิ้งจอกปีศาจหันหน้ามาส่งสายตาวานให้จู่จู่พลางว่า "คนงามน้อย เจ้าเองก็ไปเถอะ ฝึกฝนวิชาหลอมไอศถของเจ้าให้ดี ถ้าเป็นไปได้ในอนาคต ก็มาหลอมลูกกลอนมหาสังสารวัฏให้ข้า" ในคำพูดบอกเป็นนัยว่าเขารู้แล้วว่า จู่จู่ยังมีวิญญาณไฟซึ่งเป็นความลับของนักหลอมไอศถอยู่ด้วย

จู่จู่ลงเล็ดเล็กน้อยก่อนออกแรงพยักหน้า ถ้ามีโอกาสนางก็ยินดี จะหลอมไอศถให้จิ้งจอกปีศาจกับเฟินปี้ขึ้นจริงๆ

จิ้งจอกปีศาจเงยหน้าเหลือบมองสี่หน้าไม่ผู้ตีของอินจื่อจาง รวมถึงมือของจู่จู่ที่กำลังกุมเสื้อของเขาอยู่ ฉับพลันนั้นก็โค้งมุมปากยิ้มพลาง เอ่ยเรียก "คนงามน้อยเจ้ามานี่ ข้ามีเรื่องจะบอกกับเจ้า"

จู่จู่ไม่สงสัยเป็นอื่น ปล่อยมมุ่เสื้อของอินนี่จ้อจางออกแล้วเดินไปหา
จั้งจอกปีศาจ แม้เวลาที่นางกับเขาอยู่ด้วยกันจะไม่นาน แต่นางเชื่อว่า
จั้งจอกปีศาจไม่ได้มีเจตนาร้ายต่อนางและยิ่งไม่มีทางทำร้ายนาง

จั้งจอกปีศาจเลื่อนหน้ามาพูดข้างหูนางด้วยท่าทางลึกลับ "อย่าดีกับ
เจ้าเด็กนั่นมากเกินไป มิเช่นนั้นเขาจะไม่รู้ว่าเจ้าพิเศษมากเพียงไร" พุดจบ
ก็จูบหนักๆ ลงบนหน้านางอย่างรวดเร็ว

จู่จู่ถูกสว่างเกินโดยไม่ทันตั้งตัวอีกแล้วก็คิดจะประท้วง แต่จับปล้นนั้น
ตรงหน้าก็พร่าเลือน ร่างกายเสียน้ำหนักตกลงด้านล่างอย่างห้ามตัวเอง
ไม่ได้ คล้ายถูกม้วนเข้ากลางพายุ นางอุทานในลำคอก่อนหลับตาลง

ครั้นพายุสลายไปตัวนางก็มาอยู่ในถ้ำภูเขาแล้ว ที่มีแสงสว่าง
เบื้องหน้าก็คือปากถ้ำ นางมองซ้ายมองขวา พวกอินนี่จ้อจางเองก็อยู่
ใกล้ๆ ใจที่เป็นกังวลคลายลงสิ้นในที่สุด

พวกเขาเดินออกจากถ้ำอย่างเงียบกริบ พบว่าอยู่ที่ล่างยอดเขา
อันเป็นที่ตั้งหลุมศพพอดิ ไม่ต้องอาศัยข่ายอาคมส่งตัว แค่ยกมือยกไม้
ก็ย้ายคนตั้งมากมาที่อื่นได้แล้ว ไม่รู้ว่าจั้งจอกปีศาจทำได้อย่างไร

จี้โยวถู่เอ๋ยถามจู่จู่ "จั้งจอกปีศาจได้พุดถึงหรือไม่ว่าจะจัดการกับ
พวกปรมาจารย์เกาอย่างไร"

จู่จู่เกาศีระชะ "ข้าลี้มถาม..."

อินนี่จ้อจางถึงตาใส่นางอย่างเย็นเยียบ เจ้าหนูงี่ที่เห็นชายหนุ่ม
มีเสน่ห์ช่วยวนเข้าหน้าก็หน้ามืดตามัว!

จู่จู่ถูกเขาถลึงตาใส่จนร้อนตัว ก้มหน้าทำท่าสำนึกผิด แต่กลับ
ไม่คิดว่าอินนี่จ้อจางเห็นนางมีท่าทางเช่นนี้จะยังไม่สบายใจกว่าเดิม

จีโยวกุ่จึงว่า "ในเมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเราไม่ต้องกลับไปเมืองผู้บำเพ็ญเขียนแล้ว มิเช่นนั้นเรื่องนี้ก็ยากจะอธิบาย พวกเราออกเดินทางไปจุดหมายต่อไปเลยดีกว่า"

คนอื่นไม่เห็นค่าน่าของวิเศษหะเหินออกมาแล้วหะเหินฟ้าข้ามเขาเตี้ยนึ่งไปยั้งแคว้นจินทันที

จูงนึ่งอยู่บนกระสวยดินเมฆ มองยอดเขาที่ค่อยๆ เล็กลงจนหายลับสายตาไปในที่สุด อดจะใจลอยอยู่บ้างไม่ได้ แม้เทียวนึ่งจะไม่ได้เคล็ดวิชาสืบทอดหรือของวิเศษศิลาวิเศษมาตามาคาดหมายไว้ ทว่าสำหรับนางกลับมีผลกระทบมากมายเหลือเกิน

นางได้รู้เรื่องราวส่วนหนึ่งเกี่ยวกับอดีตของตัวเองและได้คลายข้อสงสัยมากมายภายในใจ แต่กับการเผชิญหน้าอนาคตนั้นนางกลับยิ่งรู้สึกวิตก นางควรทำอย่างไรกันแน่

อาจารย์เคยบอกว่าถ้าฉันกับตัวนางคลายออก ศัตรูจะพบร่องรอยของนางทันที เผชิญหน้ากับเชื้อพระวงศ์ที่กุมอิทธิพลทั้งแคว้นต้นไผ่ผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายที่ยังครึ่งๆ กลางๆ อย่างนางไม่มีกำลังจะรับมือโดยสิ้นเชิง แล้วยังพลอยจะทำให้คนที่เคยดูแลรับเลี้ยงนางต้องตายไปด้วย

แต่ถ้าไม่คลายผนึก นางก็จะอยู่ในสภาพที่ฝึกฝนบำเพ็ญตนไม่ได้ เช่นในตอนนีไปตลอด ยกเว้นว่าคนของเชื้อพระวงศ์แคว้นต้นไผ่จะหานางไม่พบตลอดไป มิเช่นนั้นนางก็มีแต่ต้องตายลูกเดียว

นางยังคงคิดยั้งปวดหัว อยากรหะกลับเขาเชิงจื่อไปถามอาจารย์ว่าควรทำอย่างไรจะขาด

จู่จู่ใจล่องลอยเช่นนี้มาตลอดทาง ลูกหมูที่นางปล่อยออกมาสูดอากาศ ก็พลอยเป็นไปกับนางด้วย มันนั่งบนกระสวยคันเมฆ เงยหน้ามองฟ้า อย่างกัลติกลุ้ม หนึ่งคนหนึ่งหมูล้วนไม่รู้สักถึงสี่หน้าที่ยิ่งไม่นำมองขึ้น เรื่อยๆ ของอินจื่อจาง

นี่เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีมานี้ที่อินจื่อจางเกิดความกระวนกระวาย ไม่มั่นใจต่อจู่จู่ คนอยู่ตรงหน้าแท้ๆ แต่กลับเหมือนมีกำแพงที่มองไม่เห็น กางกั้นเขา เขาเดาไม่ออกโดยสิ้นเชิงว่านางกำลังคิดอะไร

เป็นเพราะจิ้งจอกปีศาจนั้นอย่างนั้นหรือ ไม่มีทาง จู่จู่มิใช่คนที่จะถูก รูปโฉมภายนอกหล่อลวงได้ง่ายๆ หากแต่ทำไมตั้งแต่จากเขาเตียนเฟิง มา นางก็เอาแต่ทำท่าทางกัลติกลุ้มเหมือนเป็นไข้ใจ

ในด้านเหตุผลอินจื่อจางรู้สึกว่าจะจู่จู่ไม่มีทางเห็นใหม่ลี้มเก๋เด็ดขาด แต่ด้านความรู้สึก... เขาคิดถึงท่าทีสนิทสนมคลุมเครือที่จิ้งจอกปีศาจ มีต่อจู่จู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมุมพิศที่ยิ้มที่ตอนท้ายทำต่อหน้าเขานั้น ใจเขาก็เหมือนถูกแมงข่วนรอยแล้วรอยเล่า ปวดแสบปวดร้อนจนทนแทบไม่ไหว!

"จู่จู่เจ้ามานี่" อินจื่อจางพูดขึ้นอย่างทนไม่ไหวในที่สุด

จู่จู่มองมายังเขาอย่างใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ก่อนขยับเข้าหาเขา อย่างเชื่องช้าด้วยความเคยชิน

อินจื่อจางพลันยื่นมือไปกอดนางไว้ แล้วออกแรงจวบลงบนแก้มนาง ตรงจุดที่เคยถูกจิ้งจอกปีศาจจูบมา

จู่จู่คิดไม่ถึงว่าอินจื่อจางจะจูบนางกะทันหัน ทั้งตัวคนราวกับ ถูกสายฟ้าฟาด นางมองใบหน้าหล่อเหลาอันคุ้นเคยหาใดเทียมที่อยู่ใกล้

เพียงแค่นี้ก็น่าสนใจยิ่งๆ นางกำลังฝันอยู่หรือ!

อันจื่อจางมองท่าทางอึ้งๆ ของนางแล้วก็มีน้ำใจ โนม้หน้าออกแรง จูบลงบนริมฝีปากจู่อีกครั้งโดยไม่แม้แต่จะคิด

ริมฝีปากทั้งสองสัมผัสกัน จููกำลังตกใจ ยังคงไม่มีการตอบสนองใดๆ ตาทั้งสองเบิกโตจ้องอันจื่อจาง...เจ้าคนโหดเป็นอะไรไป ทำไมถึงเอากามาชนปากนาง

อันจื่อจางกอดร่างเล็กๆ บอบบางแข็งทื่อของนางไว้ เบิกตากว้าง มองสบกับนาง ในที่สุดก็ทนไม่ไหว หัวเราะเบาๆ ขึ้นมาขณะที่ปากยังแตะกับปากนางอยู่

เป็นนางนี่แล้ว! เป็นเด็กสาวที่ดูไปแล้วทั้งบ้านนอกทั้งซี้วิ้ว ทั้งโง่ทั้งที่นี่แล้ว!

บนฟ้าใต้ดินก็มีเพียงนางคนเดียวที่เชื่อใจเขาอย่างปราศจากเงื่อนไข กล้าหาญยื่นหยัดเพื่อเขา เจ้าเล่ห์ปลิ้นปล้อนเพื่อเขา พยายามสุดชีวิตเพื่อเขา ร้องไห้เสียใจเพื่อเขา บัดกวาดทำกับข้าวเพื่อเขา คอยอยู่ข้างเขา ปกป้องเขา ถึงแม้ว่าจะหวาดกลัวกว่าเขา อ่อนแอตัวเล็กกว่าเขาก็ตามที

และก็มีเพียงนางที่ทำให้เขาเชื่อใจได้โดยปราศจากเงื่อนไขใดๆ เพียงคนเดียว ทำให้เขาอยากแข็งแกร่งขึ้นเพื่อจะปกป้องนาง ทำให้เขายินดีเสี่ยงชีวิตเพื่อนาง ทำให้ชีวิตเขายังมีความสงบอบอุ่นนอกเหนือจากความแค้น

นึกถึงฝันร้ายอันยาวนานขณะอยู่ในหลุมศพใต้ดินก่อนหน้านี้ เหตุผลที่ทำให้เขายืนหยัดมาถึงตอนสุดท้ายได้มิใช่ความแค้น แต่เป็นนาง เด็กสาวที่ทั้งไม่ได้ช่วยเหลือทั้งซี้ซลาดเช่ซ้อ และยังมีโลกมาก

หน้าเลือดนางนี้

เขาจำไม่ได้แล้วว่าตั้งแต่เมื่อไรที่จู่จู่ได้กลายเป็นมีความสำคัญในชีวิตเขาถึงเพียงนี้ รู้แต่เพียงว่าเขาอยากอยู่กับนางไปตลอด อยากให้นางมีความสุขความสงบตลอดไป

"หมูโง่!" อินจื่อจางขบริมฝีปากอันอ่อนนุ่มของจู่จู่เบาๆ ก่อนปล่อยตัวนางออกอย่างช้าๆ

จู่จู่กลับยังคงอยู่ในภาวะถูกสายฟ้าฟาด ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองใดๆ ทั้งสิ้น กระทั่งถูกตายยังไม่ขยับสักนิด

จูไปแค่นี้สองที่ต้องตกใจขนาดนี้เลยหรือ อินจื่อจางไม่พอใจอยู่บ้าง กำลังคิดจะเอ่ยปากพูดก็พลันมีเสียงตีฉานซึ่งดังมาจากทางด้านหน้า "พวกเราค้างแรมกันที่ข้างป่าด้านล่างแล้วกัน! เจ้าสี่ ข้าเรียกเจ้าตั้งนานแล้ว ตอนเจ้าอยู่ในสุสานตกใจจนเชอไปแล้วหรือไร ทำไมการตอบสนองถึงช้าขนาดนี้!"

เสียงตะโกนขัดจังหวะทำลายอารมณ์ความรู้สึกอันลึกซึ้งซับซ้อนของคนทั้งสองบนกระสวยต้นเมฆลงทันควัน อินจื่อจางยกคิ้ว ควบคุมกระสวยต้นเมฆลงจอดบนเนินที่ตีฉานซึ่งเลือก

เขาลุกขึ้นยืน กำลังคิดจะจูงจู่จู่ลงพื้นไปด้วยกัน จู่จู่กลับปลิ้นอุ้มลูกหมูขึ้นมาแล้วหลบมือเขาวิ่งปรี๊ดเข้าพุ่มไม้

ตีฉานซึ่งเห็นจู่จู่แสดงท่าทีต่อต้านอินจื่อจางออกมาเป็นครั้งแรก จึงทนไม่ไหว ถามขึ้นด้วยความแปลกใจ "ศิษย์น้องเล็กนางเป็นอะไรไป"

อินจื่อจางค่อยๆ เก็บมือที่คว้าอากาศกลับมา เม้มปากตอบว่า "รีบไปปลดทุกข์"

"อ้อ!" ตีฉานซึ่งกระจางในฉับพลัน ดึงจีโยวกุ่มาพูดว่า "ไปหาของอร่อยจากในป่ามากัน ย่ามันเถอะ! บิดาแสบต้องไปหมดแล้ว ต้องเติมของดีลงไปชดเชยสักหน่อย!"

จีโยวกุ่กวาดตามองอินจื่อจางด้วยสีหน้าเรียบเฉย ก่อนเดินตามตีฉานซึ่งไปโดยไม่พูดอะไร

จู่จูกอดลูกหมูนั่งยองอยู่ในพุ่มไม้ ได้ยินเสียงสนทนาโต้ตอบของพวกเขาดังมาก็หึ่งแก้อเงินทั้งโมโห...เจ้าคนโหดที่ชั่วช้าโกหกตาใส่นั่น!

ฟังเสียงคนอื่นต่างยุ่งง่วน จู่จูก็ลုပ်แก้มที่หึ่งแดงทั้งร้อน แม้แต่ตนเองก็ไม่แน่ใจว่าอยู่ในอารมณ์ไหนกันแน่ คล้ายว่าจะโมโหอยู่บ้าง แต่ก็อยากยิ้มอย่างสุดระงับ คล้ายว่ากลัวอยู่บ้าง แต่เสียงใจที่เต้นรัวราวกับตีกลองกลับกำลังประกาศก้องว่านางตื่นตื่นดีใจมากเพียงไรกันบั้งหัวใจหวานๆ เปรี้ยวๆ ปลายปล้มตัวลอยอย่างเงิบๆ

นางอุ้มลูกหมูขึ้นมาดำหนิที่เล่นที่จริง "ทำไมเมื่อครู่เจ้าถึงไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองสักนิด ข้าถูกคนลวงเกินแล้ว! ต่อให้เจ้าไม่อาจฟันไฟเผาเขาได้ แต่จะอย่างไร...จะอย่างไรก็พุ่งไปกัดเขาระบายแค้นแทนข้าได้นี่นา!"

ลูกหมูส่งเสียงอื้อๆ ด้วยใบหน้าบริสุทธิ์ไร้ความผิด ไม่นับว่าสำนึกผิดหรือกำลังแก้ตัวที่ตนเอง 'บกพร่องต่อหน้าที่'

"เจ้าอยากกัดใครระบายแค้น" เสียงของอินจื่อจางดังมาจากด้านหลังนาง

มาดอันองอาจเพียงน้อยนิดที่พินคินมาได้อย่างยากลำบากของจู่จูก็ดกลับไปทันที พุดตึงมั่งว่า "ท่านแอบฟังผู้อื่นคุยกันได้อย่างไร"

อินจื่อจางเดินมาสองก้าว จู่จูกะอັกกระอ่วนจนแทบจะหันหลัง

วังหนี แต่ก็พลันคิดได้ว่านางต่างหากที่เป็น 'ผู้เสียหาย!' นางยังไม่ได้ถาม เจ้าคนโหดเลยว่าทำไมจู่ๆ ก็มาล้วงเกินนาง คนที่ผิดก็คือเจ้าคนโหด ทำไมนางต้องหนีด้วย!

อินจื่อจางเห็นดวงหน้าเล็กๆ ของนางอัถอันจนแดงเกือก ดวงตาใสแวววาว รอยยิ้มพลันฉาบขึ้นบางๆ บนใบหน้าเขาอย่างกั้นไม่อยู่ ยื่นมือไปขยี้ศีรษะจู่จู่พลางว่า "จู่จู่ ขำอยากอยู่กับเจ้าไปตลอด เจ้าเล่า"

จู่จู่เงยหน้าอย่างขำๆ ขึ้นมองเขา ในที่สุดก็ว่า "ขำ...ขำก็อยาก แต่ว่า..."

อยากก็อยากสิ จะมีแต่ทำไม...อินจื่อจางแทบอยากจะเหลือกตา

"แต่ว่าท่านห้ามดำขำว่าหมู ห้ามดึงหูขำ ห้ามเชกศีรษะขำอีก!"

จู่จู่ปลุกความกล้าขึ้นเงื่อนไข

"เช่นนั้นก็ช่างเถอะ!" อินจื่อจางแค้นเสียง

"อ้าว?" เจ้าคนโหดโชนจึงเป็นเช่นนี้! จู่จู่งตาแตกแล้ว นางดูกลั้นแกล้งรังแกง่ายขนาดนั้นเชียวหรือ

อินจื่อจางยิ้มออกมาในที่สุด จับมือนางขึ้นมาพลางพูดว่า "ไปเถอะอีกไม่นานพวกศิษย์พี่ใหญ่ก็จะกลับมาแล้ว วันนี้ขำจะกินบะหมี่ไก่"

จู่จู่ไม่ยอมก้าวขา เบะปากพูดอย่างคับแค้น "อะไรคือช่างเถอะ!"

"ต่อไปขำก็ยังคิดจะดำเจ้าว่าหมู เวลาไม่พอใจก็ยังคิดจะดึงหูเจ้า เชกศีรษะเจ้า ถ้าเจ้ากล้าก็ทำแบบเดียวกันกับขำได้เลย" อินจื่อจางบีบมือนางพลางพูดอย่างใจกว้าง "หลังจากนั้นพวกเราก็คืออยู่ด้วยกัน"

อินจื่อจางกล่าวจบก็ยิ้ม

"ตก...ตกลงตามนั้น!" จู่จู่แอบปลอบใจตัวเองว่า...รอวันหน้าขำ

คล้ายผีนึกแล้ว ท่านอย่านึกเสียใจภายหลังแล้วกัน! ฮีๆ! ข้าร้ายกาจกว่าท่านมากนัก!

มือเย็นอุดมสมบุรณ์ยิ่ง ตีฉานซึ่งที่ไร่ไหวพริบกับสื่ออั้งลิ่วที่สมองซ้ำอย่างมาคล้วนไม่รู้สึกละไรนัก แต่จิววกู่กลับได้กลิ่นทะแม่งๆ ตาเขาวนเวียนไปมาระหว่างอันจ้อจางกับจู่จู่ จากนั้นก็เผยรอยยิ้มเข้าใจแจ่มแจ้งออกมาโดยไม่พูดอะไร

หลังกินอิ่มก็เป็นเวลา 'สรุปประสบการณ์' ประจำวัน ตีฉานซึ่งเอ่ยปากพูดขึ้นคนแรก "บิดาพบว่างานชุดสูทสามนี้ไม่ได้ดีไปกว่าการปล้นจี้เลย ครั้งนี้พวกเราเหนื่อยเปล่าอยู่หลายวัน ผลคือมีน้องสามที่ได้ประโยชน์มาเล็กน้อย เฮอะๆ!"

จู่จู่ถึงคำของจี้จ้อกปีศาจขึ้นได้ จึงออกปากอธิบาย "จี้จ้อกปีศาจบอกว่าที่เขาให้พวกท่านประสบฝันร้ายตอนอยู่ในสุสานก็เพราะหวังดีกับพวกท่าน ให้พวกท่านได้ลิ้มรสความรู้สึกขณะจิตมารโจมตีก่อนล่วงหน้า นับว่ามีผลดีอย่างมากต่อการทะลวงชั้นชั้นหลอมรวมในอนาคตของพวกท่าน!"

"เอ๊ะ จริงหรือ ถ้าเป็นเช่นนี้ จะว่าไปแล้วก็ไม่เลวนี่นา!" ตีฉานซึ่งเกิดสนใจขึ้นมาทันที ที่แท้การโจมตีของจิตมารขณะชั้นชั้นหลอมรวมก็เป็นเช่นนี้เองหรือ ช่างน่ากลัวโดยแท้ ถ้าระหว่างกระบวนการชั้นชั้นหลอมรวมเขาเกิดได้รับการโจมตีเช่นนี้กะทันหัน...ตีฉานซึ่งแค่คิดก็พบว่าความเป็นไปได้ที่ตนเองจะเลื่อนชั้นล้มเหลวอย่างน้อยๆ ก็สูงเกินกว่าห้าส่วนแล้ว

มิน่าผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานที่สำเร็จขั้นหลอมรวมได้ถึงมีน้อยเพียงนั้น!
อันจื่อจางฟังแล้วก็รีบไปเช่นกัน เขาคิดมาตลอดว่าตนมีพรสวรรค์
สูงอย่างที่สุด การสำเร็จขั้นหลอมรวมเป็นสิ่งที่แน่นอนสำหรับเขา แต่
ดูจากยามนี้ ตนเองในอดีตไร้เดียงสาและถือดีเกินไปแล้ว

สื่ออั้งลวี่มีความคิดความอ่านเรียบง่ายทั้งยังหนักแน่น ในฝันร้าย
ก็ได้รับความทุกข์ทรมานหวาดกลัวไม่น้อยเช่นกัน หากแต่ระดับกลับ
เบาที่สุดในคนทั้งหมด

สีหน้าของจีโยวก็ไม่ได้ผ่อนคลายไปกว่าอันจื่อจางเสียเท่าไร แต่ไหน
แต่ไรมาเขาคิดว่าตัวเองเฉลิวฉลาดมีไหวพริบปฏิภาณ แต่ประสบการณ์
ที่เขาเตือนเพียงกลับทำให้เขาต้องลอบสะท้อนใจ ปัญหาของเขาก็อยู่ที่
คำว่ารฉลาดนี้ ความคิดเขาซับซ้อนแปรเปลี่ยนง่ายเกินไป คิดพิจารณา
มากเกินไป จึงเป็นอุปสรรคที่ใหญ่หลวงที่สุดในเส้นทางการบำเพ็ญเพียร
เป็นเซียนของเขา

เมื่อเทียบกับศิษย์ร่วมสำนักไม่กี่คนนี้ เขาเปิดเผยใจกว้างไม่เท่า
ตี้ฉานซัง บริสุทธิ์ใสซื่อไม่เท่าสื่ออั้งลวี่ มันคงหนักแน่นไม่เท่าอันจื่อจาง
แต่ตลอดมาก็ยังหลงคิดว่าตัวเองฉลาด แอบลำพองใจอยู่เงียบๆ เพราะหัด
ที่ได้ความฝันนี้ขัดเถลาแต่เนิ่นๆ มิเช่นนั้นนั้นในอนาคตตบะของตนอาจได้
หยุดอยู่แค่ขั้นหลอมรวมแล้ว

"พวกเราควรต้องขอขอบคุณจิ้งจอกปีศาจจริงๆ" จีโยวกู่พูดด้วยน้ำใส
ใจจริง

สื่ออั้งลวี่ซ้อนตาขึ้นมาเห็นใบหน้าบิดเบี้ยวยุ่งยากใจของตี้ฉานซัง
พอดี จึงเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ "ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านเป็นอะไร"

"บิดานึกถึงฝันร้ายนั้นขึ้นมา นึกกลัวเกินไปโดยแท้!" ตีฉานซังยกมือเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก

"ท่านฝันเห็นอะไร" สีอึ้งลี้ถาม คนอื่นที่เหลือก็มองมาอย่างอยากรู้เช่นกัน

ตีฉานซังส่ายศีรษะด้วยสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก "ไม่มีอะไร"

จีโยวกูจึงพูดอย่างจริงจังจริงจัง "ศิษย์พี่ใหญ่ บอกออกมาให้ทุกคนศึกษาหาทางแก้ดู ไม่น่าอาจสามารถกำจัดจิตมารของท่านทิ้งไปได้โดยสิ้นเชิง"

"บิดาพูดก็ได้ แต่ห้ามพวกเจ้าหัวเราะ และยิ่งห้ามด่าบิดาว่าด่าช้าไร้ย่างอายุ!" ตีฉานซังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด

ศิษย์น้องทั้งสี่พยักหน้าด้วยสีหน้าเคร่งขรึมอย่างพร้อมเพรียง

"บิดาฝันว่าสำเร็จขั้นกำเนิดใหม่แล้ว ความรู้สึกนั้นดีจนไม่มีคำบรรยายจริงๆ บิดาตื่นตื่นดีใจอย่างมาก! พอสำเร็จขั้นกำเนิดใหม่ บิดาก็ล้างไขกระดูกเปลี่ยนเส้นเอ็น สร้างร่างขึ้นใหม่ ในที่สุดก็ไม่ต้องเป็นเด็กอมมืออีกต่อไป คำประภาหล่อเหลาส่งฝิ่งผายล้นวันเกิดมาเพื่อบิดาทั้งสิ้น แต่บิดาออกประตูไปก็มีผู้ฝึกตนหญิงที่ร่ำร้องอยากเป็นคู่มือเพ็ญของบิดามาต่อแถววางตั้งแต่ยอดเขาค้างไปตั้งนอกประตูสำนัก! วะสะฮ่า!" ตีฉานซังพูดถึงช่วงเล็กๆ ในตอนเริ่มต้นความฝันก็ดีใจจนเนื้อเต้น แทบจะแหงนหน้าหัวเราะร่าออกมา

บรรดาศิษย์น้องมองเขาอึ้งๆ ในแวตามีคำพูดว่า...ท่านต้องการแค่นี้เองหรือ!

ตีฉานซังนึกถึงภาพที่เห็นในความฝันแล้วก็เบิกบานใจสุดประมาณ

จึงมองผ่านสีหน้าเหยียดหยามของพวกเขาไปได้ เล่าต่อไปว่า "บิดาเลือกคนงามที่ลักษณะมีน้ำมีนวลและทรวดทรงมีส่วนเว้าส่วนโค้งมาที่เดียวสิบแปดคน ให้พวกนางถอดเสื้อผ้าอนเรียงกันบนเตียงในถ้ำที่พำนักของบิดา ขณะที่บิดากำลังถอดเสื้อผ้าจะทำความปรารถนาให้เป็นจริงนั่นเอง...บิดา...บิดาที่เปลือยล่อนจ้อนก็ถึงกับเปลี่ยนกลับมามีสภาพบ้าง เหมือนตอนนี้อยู่หน้าสาวงามตั้งมากมายเพียงนั้น!"

ตีฉานซึ่งเล่าถึงตรงนี้ใบหน้าเล็กๆ ดั่งเขียนเด็กก็ขู่เป็นก้อน ทั้งร่างสั่นระริกขึ้นมา เห็นได้ว่าผืนร้ายนี้สะเทือนใจเขามากเพียงไร

ศิษย์น้องทั้งสี่มองหน้ากัน สีอึ้งลวี่ดำขึ้นคนแรกด้วยใบหน้าใบหูแดงเดือด "ต่ำช้า!"

จู่จู่ตาม "ไร้ยางอาย!"

อินจื่อจางพูดอย่างดูแคลน "ตัณหากลับ!"

จี้โยวภู่ออนหายใจก่อนกล่าวปิดท้าย "ศิษย์พี่ใหญ่ท่านต่ำช้าไร้ยางอายทั้งยังตัณหากลับเกินไปจริงๆ"

"นี่ๆ! พวกเจ้าบอกให้บิดาเล่าเองนะ เพิ่งจะเล่าได้แค่ตอนต้น พวกเจ้าก็เป็นเช่นนี้แล้ว...บิดาไม่เชื่อหรือว่าพวกเจ้าจะสูงส่งสักเท่าไร! ไหนตกลงกันแล้วอย่างไรว่าห้ามด่าบิดาต่ำช้าไร้ยางอาย พวกเจ้ามีความน่าเชื่อถือบ้างหรือไม่ เจ้ารอง เจ้าเล่าฝันของเจ้ามาดูซิ!"

จี้โยวภู่ออนด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "ฟังจากที่ศิษย์พี่ใหญ่เล่ามา จิตมารเกี่ยวข้อกับคน สิ่งของ หรือเรื่องราวที่ในใจแต่ละคนยึดติดที่สุด อย่างมีนัยสำคัญดังที่คิดไว้จริงๆ คนเราแต่ละคนประสบผ่านอะไรมาแตกต่างกันมากเหลือเกิน ว่าไปแล้วก็ยากที่จะเทียบกันได้ คึนนี้จบแค่นี้"

แล้วกัน เวลาว่างเลยมากแล้ว พวกเราต้องเริ่มฝึกตนแล้ว"

ที่ฉานซ่งกวาดตามองสีหน้าท่าทางอยากหัวเราะแต่ไม่กล้าหัวเราะของเหล่าศิษย์น้องรอบหนึ่ง รู้สึกตัวในที่สุดว่าตนเองติดกับจีโยวกุอีกแล้ว เขาตื่นเร็ว ๆ ร้องฮืดฮืดด้วยความโมโห มือหนึ่งชี้จีโยวกุพลงแยกเขี้ยวยิงฟันพูดว่า "จะฝึกตนใช่หรือไม่ บิดาจะให้เจ้าได้ฝึกร่างกายก่อน!"

การฝึกร่างกายที่วาก็คือการฝึกฝนเพื่อเสริมความแข็งแกร่งทนทานของร่างกายผ่านวิธีการสุดขั้วต่างๆ สำหรับที่ฉานซ่งแล้ววิธีที่ดีที่สุดในการฝึกร่างกายให้ศิษย์น้องก็คือชดเขาให้ล้มสลักยก!

ทั้งสองแล่นไปนอกป่า จับคู่ผู้ตัวต่อตัว สืออึ้งลวีประคองมหาวิชามายาที่จิ้งจอกปีศาจให้มาไปนั่งฝึกอยู่ข้างๆ อันจื่อจางหยิบถังศิลาใบใหญ่สำหรับใช้นั่งสมาธิฝึกวิชาออกมา แต่กลับไม่ได้เข้าไปนั่งในทันที

เขายื่นนิ้วไปไล่น้ำจูก่อนว่า "จ้องข้าทำไม รีบไปพักผ่อนเถอะ"

"อ้อ!" จูกูผิดหวังอยู่บ้าง นางคิดว่าอันจื่อจางจะบอกนางถึงเรื่องฝันร้ายขณะอยู่ในสุสานราชาพิณเสียอีก

อันจื่อจางดูเหมือนจะมอมพะลุดความคิดนาง เงียบไปชั่วครู่เดียวก็พูดขึ้นว่า "เรื่องของข้าอีกสักพักจะเล่าให้เจ้าฟังเอง"

"ล้วนเป็นเรื่องที่ผ่านไปแล้ว ท่านอย่าเศร้าใจไปเลย" จูกูนี้ภภาพ

อันจื่อจางหลับตามีน้ำตาไหลลงมาที่รู้สึกปวดใจ

อันจื่อจางตอบรับในลำคอคำหนึ่งก่อนสงบใจ ลงถังศิลาไปฝึกตน

ประโยชน์ที่มหาวิชามายามีต่อสืออึ้งลวีนั้นมากจนเกินกว่าพวกเขาจะจินตนาการได้

สมแล้วที่จึงจอกมายาเป็นเผ่าที่ชำนาญวิชาดวงตาที่สุดในดินแดน
จีนเฉียน ความสามารถพิเศษของพวกเขาให้สื่ออั้งลวี่ที่มีสายเลือด
เผ่าจึงจอกอยู่เล็กน้อยมาฝึกฝนยิ่งจะช่วยหนุนกันและกัน

สี่ตัวปีศาจทั้งเผ่าต้องมีตะบะขี้ขึ้นไปถึงจะมีสื่อสัมผัส มีสติกำกับ
การบำเพ็ญตน รวมถึงอ่านเคล็ดวิชาเข้าใจ ดังนั้นเคล็ดวิชาของพวกเขา
จึงแทบจะถูกรังสรรค์ขึ้นมาโดยผู้ทรงฤทธานุภาพของเผ่าสี่ตัวปีศาจ
จำนวนมากหลังผ่านการทดลองล้มเหลวนับครั้งไม่ถ้วนทั้งสิ้น มิเพียง
ไม่ซับซ้อนง่ายแก่การเข้าใจ แต่ยังมีอาณาภพมากเป็นที่สุดด้วย ข้อจำกัด
เดียวอยู่ที่เรื่องสายเลือด

สื่ออั้งลวี่มีสายเลือดจึงจอกบางเบาอยู่ในตัว ต่อให้ฝึกฝนอย่างไร
ก็จะถูกจำกัดด้วยพรสวรรค์ แต่แม้จะเป็นเช่นนี้ ด้วยความสามารถ
ในการวิเคราะห์เข้าใจของนาง ใช้วิชาดวงตาล่องงานผู้ฝึกตนในระดับ
เดียวกันได้เหลือเฟือแล้ว...ระหว่งการต่อสู้ขอแค่ทำให้ศัตรูเสียสมาธิได้
แม้เพียงชั่วประเดี๋ยวเดี๋ยวก็ก็นเพียงพอจะตัดสินแพ้ชนะ

หลังนางฝึกมหาวิชามายาได้สักสองสามเดือน แม้แต่ที่ฉานซัง
กับอินจื่อจางที่ขึ้นชื่อลือชาเรื่องชำนาญการโจมตีก็ยังคงกลัวที่จะสู้กับ
สื่ออั้งลวี่ อาคมดวงตาที่จุโจมยามเปลอเหล่านั้ทำให้คนยากจะป้องกัน
ได้ทัน มีฤทธิ์เดชรุนแรงถึงชีวิตเลยทีเดียว

ฉีโยวกุ่ชำนาญการใช้ขायอาคมป้องกันประสานกับการโจมตีระยะ
กลางถึงไกล จึงยังพอจะสู้กับสื่ออั้งลวี่ได้

ที่ฉานซังออกความคิดให้สื่ออั้งลวี่ "การเล่นงานพวกเต่าหัดหัว
อย่างเจ้ารองอาศัยเพียงวิชาดวงตาอย่างเดียวไม่ได้ ยังต้องใช้วิชาช่วยวน

เพิ่มไปด้วย! เจ้าคิดดู ดวงตาล้อลวงวิญญาณคุณนั้นของจิ้งจอกปีศาจ กวาดมอมมาแค่ทีเดียว เจ้ากับจุกก็มองตาค้างลึมเลื่อนเจ้ารองกับเจ้าสี่ ไปสิ้นแล้ว ถ้าเจ้าใช้ไม้นี้เล่นงานเจ้ารอง เฮะๆๆ! เลือดกำเดาคงได้ไหล จนเขาเสียเลือดตาย!"

คำพูดนี้ของเขาทำเอาสี่อึ้งลวิ้แดงเทือกไปทั้งหน้า พร้อมกับนั้นก็ยั้งได้ล่องเกินศิษย์น้องทั้งสองด้วย ทำให้เกิดการกั๊กมูมสองต่อหนึ่ง ขึ้นมาในทันใด

จี้โยวก็ไม้อาจไม่ยอมรับว่าคำพูดของเขา นับว่ามีเหตุผล แต่ก็ยังคงเตือนสี่อึ้งลวิ้อย่างเคร่งครัดเป็นการส่วนตัวว่า "ถ้าไม่ถึงเวลาเป็นเวลาตายจริงๆ ห้ามใช้วิชาช่วยวนกับชายอื่นเด็ดขาด!"

พวกเขาออกท่องไปทั่วสารทิศพร้อมกับคอยหาข่าวเรื่องเข็มทิศ ดวงดาวกระดูม้งกรไปด้วย พริบตาเดียวก็ผ่านไปเกือบสองปี

การเดินทางพูดได้ว่าราบรื่นยิ่ง แต่ก็พูดได้ว่าไม่ราบรื่นอย่างยิ่งเช่นกัน ระหว่างทางไม่ได้พบอุปสรรคอะไร ด้วยมีความสามารถสำรวจทางอันกล้าแข็งของจุกคอยชี้้นำจึงไม่ได้เจอคู่ต่อสู้ที่ร้ายกาจมากนัก ทว่ากลับสับสนวุ่นวายที่เกี่ยวข้อกับเข็มทิศดวงดาวกระดูม้งกรไม่ได้แม้แต่ชนิดเดียว

กลับกลายเป็นว่ามีชื่อเสียงขึ้นมาในห้าแคว้นฝั่งตะวันตกแทน ว่าไปแล้วชื่อเสียงนี้ไม่มีใครดีนัก เพราะว่าพวกเขาชอบ 'ทำความดี' เลยทำให้เวลาสั้นๆ เพียงสองปีก็กลายเป็นโจรที่เลื่องชื่อที่สุดในแถบนี้แล้ว

พวกเขาไม่อยากจะเกิดปัญหาตามมา ทุกครั้งจึงอำพรางเอกลักษณ์รูปร่างหน้าตาของตนอย่างระมัดระวัง เมื่อรวมกับวิชาลวงตาของสี่อึ้งลวิ้

โจรผู้ร้ายจำนวนมากที่ถูกพวกเขาชักจูงผลประโยชน์ล้วนไม่มีทางจำโฉมหน้าจริงของพวกเขาได้ชัดเจน พุดได้ว่ากระทำการสำเร็จราบรื่นหลายต่อหลายครั้งโดยที่ยังไม่เคยล้มเหลว

ทว่ารูปแบบการลงมือของพวกเขาชัดเจนอย่างมาก ขอเพียงไม่เป็นฝ่ายเข้าหาพวกเขาเอง พวกเขาก็จะไม่ลงมือปล้นชิง ย่อมไม่ปฎิเสธต่อผู้ฝึกตนที่มีความคิดซื่อตรง ถึงขนาดปรบมือเอาใจช่วยด้วยซ้ำ แต่เหล่าผู้ฝึกตนที่อาศัยการปล้นชิงยาลูกกลอนศิลาวิเศษมาช่วยในการฝึกตนเหล่านั้นกลับเกลียดแค้นพวกเขายิ่ง แอบตั้งฉายาให้พวกเขาว่า 'โจรชั่ว'

ครั้นตีฉานซึ่งได้ยินชื่อนี้ก็ไม่ได้คิดว่าเป็นเรื่องอัปยศอดสู กลับเห็นว่าเป็นเกียรติด้วยซ้ำ "คำว่าชั่วนี้ดีนัก บิดาชอบ! ทว่าโจรกระจอกเหล่านี้ก็ช่างไร้การศึกษานัก บิดานะเป็นวีรบุรุษจอมโจรชัดๆ!"

ชื่อเสียงโด่งดังไม่แน่ว่าจะเป็นเรื่องดี เพราะว่ายิ่งชื่อเสียงของ 'โจรชั่ว' โด่งดังขึ้นเท่าไร เหล่าคนชั่วที่ปล้นผู้ฝึกตนก็จะกระทำการระมัดระวังขึ้นตามไปด้วย ก่อนลงมือจะสอดแนมสะกดรอยตามดูก่อน พวก 'แพะฮ้วน' ที่อ่อนแอเกินไปพวกเขากลับไม่ลงมือปล้น ทำให้โอกาสที่พวกตีฉานซึ่งจะ 'ทำความดี' ลดน้อยลงทุกที

"เป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว!" ตีฉานซึ่งบ่นกับศิษย์น้องทั้งหลาย

จู่จู่ล้อยตาม "ใช่แล้ว! ไม่ได้การ... ศิษย์พี่ใหญ่ พวกเราต้องเปลี่ยนสถานที่กันแล้ว"

"เปลี่ยนสถานที่ที่ไม่มีประโยชน์ ชื่อเสียงของพวกเราโด่งดังเกินไป ไม่ว่าจะไปที่ไหนในห้าแคว้นฝั่งตะวันตกนี้ก็แบบเดียวกัน!" ตีฉานซึ่ง

มีสีหน้าสลดหดหู่ แต่ก็ไม่วายหลงตัวเอง

"ข้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ศิษย์พี่ใหญ่ สมุนไพรวิเศษกับยาลูกกลอนที่พวกเรานำมาใช้หมดไปนานแล้ว แม้ว่าข้าจะให้คนของกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นกับหอรวมทรัพย์ช่วยหา แต่ปริมาณที่หามาได้มีจำกัดลงทุกที ห้าแคว้นฝั่งตะวันตกมีสมุนไพรวิเศษน้อยเหลือเกินจริงๆ ทั้งยังแพงมากด้วย! เมื่อครูฆ่าคุณแล้ว สมุนไพรวิเศษในมือมีไม่ครบ ข้าไม่มีวิธีหลอมโอสถได้แล้ว..." จูจู่พูดอย่างยุ่งยากใจ

"อะไรนะ!" ไม่ใช่แค่ตีฉานซึ่งที่หน้าเปลี่ยนสี กระทั่งจีโยกู่ สีอึ้งลี้และอินจื่อจางก็ยิ่งขมวดคิ้ว

ตั้งแต่ได้รู้จักจูจู่ พวกเขาแต่ละคนก็เคยชินกับการกินยาลูกกลอนต่างลูกอม แล้วที่กินเข้าไปก็เป็นถึงยาลูกกลอนคุณภาพชั้นดี ฤทธิ์ยาแรง แต่แทบจะไม่มีอันตราย พูดได้ว่าใต้ฟ้านี้นอกจากอภิสิทธิ์ชนบางคนของแคว้นตันแล้วก็ไม่มีความหวังคั่งบริบูรณ์ในเรื่องนี้เหมือนพวกเขาอีก ตอนนี้ได้ยินว่ายาลูกกลอนจะหมดแล้วจึงตกใจไม่น้อยเลยจริงๆ

"มิน่านักหลอมโอสถของห้าแคว้นฝั่งตะวันตกถึงมีน้อยเพียงนี้... กับแค่สมุนไพรวิเศษชั้นสามชั้นสี่ก็ยังหามาไม่ได้! เจ้ารอง เจ้าว่าพวกเราควรทำอะไรดี" ตีฉานซึ่งร้อนใจแล้ว

จูจู่ไม่สะดวกใจจะว่าเขา อะไรเรียกว่า 'กับแค่สมุนไพรวิเศษชั้นสามชั้นสี่' เท่าที่นางได้เห็นมา ผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานแทบทั้งหมดในห้าแคว้นฝั่งตะวันตกทำได้แค่หายาลูกกลอนชั้นหนึ่งชั้นสองมากินควบคู่กับการฝึกตน สมุนไพรวิเศษชั้นสามชั้นสี่มีน้อยจนน่าโมโห ไม่ว่าต้นไหนก็ล้วนขายได้ราคาสูงลิ่วในห้าแคว้นฝั่งตะวันตกทั้งสิ้น! ยาลูกกลอน

ที่หลอมออกมาถึงมีน้อยจนน่าสงสาร ถ้าไม่ได้รับการอุปถัมภ์จากพันธมิตร
ห้าแคว้น พวกเขาคงได้ขาดเสียดังไปตั้งแต่หนึ่งปีกว่าก่อนหน้านี้อแล้ว

ผู้ฝึกตนคนอื่นแทบอยากจะแบ่งยาลูกกลอนเม็ดหนึ่งออกเป็น
หลายส่วนแล้วค่อยๆ เจียดมากิน พวกเขาแต่ละคนในที่นี้กลับอ้าปากได้
ก็เพลงคอหลายเม็ด เป็นเช่นนี้แทบทุกวัน ความสิ้นเปลืองของพวกเขา
คนหนึ่งก็เทียบเท่ากับผู้ฝึกตนทั่วไปหลายสิบคนเลยทีเดียว เพิ่งจะมา
หมดกระสุนสิ้นเสียดังเอาป่านนี้ถือว่าประคับประคองมาได้ไม่มายเลยจริงๆ

สายตาคอนทั้งหลายล้วนมองไปยังจีโยวกูโดยไม่ตั้งใจ

จีโยวกูตรึกตรองอยู่ชั่วขณะก็กล่าวว่า "สองปีกว่ามานี้พวกเราต้องไป
แทบจะทั่วห้าแคว้นฝั่งตะวันตก จวบจนปัจจุบันกลับยังหาข่าวของเซิมทิส
ดวงดาวกระดูกมังกรไม่ได้ พวกเราควรเปลี่ยนสถานที่แล้วจริงๆ...
ถือโอกาสกลับสำนักกันเลย ในตัวพวกเรามีศิลาวิเศษไม่น้อย สามารถ
ให้คนของหอรวมทรัพย์สาขาอื่นซื้อหาสมุนไพโรวิเศษส่งไปให้พวกเรา
ที่สาขาเมืองเผินได้ ช่วงไม่กี่วันนี้ข้ามีความรู้สึกว่าตะบะคล้ายจะมี
การเลื่อนชั้นแล้ว พวกเราออกท่องอยู่ข้างนอกมาเป็นปี สมควรหาสถานที่
สงบบำเพ็ญตนสักกระยะ"

ข้อเสนอนี้ตรงใจคนทั้งหลายพอดี ทุกคนจึงต่างเห็นด้วย ต่างนำ
ยาลูกกลอนของตนออกมานับดูรอบหนึ่ง คำนวณเวลาที่ต้องใช้กลับ
สำนักเชิงจ้อจากที่นี่แล้วสี่หน้าต่างก็กลายเป็นไม่นำมาองอยู่บ้าง

มีของอยู่เพียงเท่านี้ ต้องกินใช้อย่างกระเบียดกระเสียรแล้วจริงๆ

ใต้ฉานซ่งบ่นพึมพำขึ้น "บิดาลืมไปแล้วว่าครั้งล่าสุดที่ต้องคิดคำนวณ
อย่างละเอียดถี่ถ้วนเช่นนี้เป็นเรื่องเมื่อชาติใด"

"พวกเราต้องขอบคุณจู่จู่ ถ้าไม่ได้นาง ในหนึ่งปีพวกเราก็ไม่รู้ว่าจะได้กินยาลูกกลอนสักกี่เม็ด" สืออึ้งลิวีพูดอย่างซาบซึ้งสะท้อนใจเมื่อก่อนยามพวกนางอยู่ที่สำนักเชิงจื่อมีฐานะเป็นศิษย์เอกของปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่ ได้รับการปฏิบัติแทบจะดีที่สุดที่สุตรงจากบรรดาผู้อาวุโสชั้นหลอมรวม แต่ทุกเดือนอย่างมากที่สุดได้ยาลูกกลอนเพียงสิบเม็ด ไม่พอให้พวกนางในตอนนั้นกินถึงสองสามวันด้วยซ้ำ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าคุณภาพนั้นต่างกันราวฟ้ากับเหว ที่ตบะของพวกนางสามารถก้าวหน้ารวดเร็วจนได้เช่นนี้ จู่จู่ถือเป็นผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จเต็มตัว

จู่จู่ถูกสายตาสั้นชมของทุกคนมองจนเขินอยู่บ้าง อื่นจื่อจางยื่นมือมาขยี้ศีรษะนางพลางว่า "กลับถึงสำนักเชิงจื่อเจ้าก็จะได้พักผ่อนเต็มที่ ไม่ต้องคอยวิตกกังวลอยู่ทุกวันแล้ว"

เขารู้โดยตลอดว่าในใจจู่จู่ชอบชีวิตอันมั่นคงสงบเสียบ ทว่าหนทางที่อยู่เบื้องหน้าคนทั้งสองอันตรรายเกินไป ไม่อาจไม่หวั่นใจบังคับให้นางรู้จักเผชิญหน้ากับมัน สองปีมานี้ทุกวันผ่านไปอย่างตึงเครียดไร้อารมณ์ และเขาก็ยังไม่เคยได้สงบใจเล่าอดีตของตนให้จู่จู่ฟังเลย กลับถึงสำนักเชิงจื่ออันเป็นเหมือนกับบ้านของพวกเขาเองเมื่อไรก็จะได้สะสางเรื่องราวทุกอย่างให้กระจ่างแจ้งในที่เดียว

คนอื่นเห็นการกระทำอันสนิทสนมเล็กๆ น้อยๆ ในบางครั้งของพวกเขาดูชินแล้ว อันที่จริงนอกจากเรื่องรูปโฉมท่าทาง ด้านอื่นของจู่จู่คู่ควรกับอิ่นจื่อจางอย่างเหลือเฟือ

พวกตีฉานซึ่งสามศิษย์ที่ศิษย์น้องเคยร่วมกันเตือนอิ่นจื่อจางอย่างเด็ดขาดเป็นการส่วนตัวว่าถ้าวันหน้ากล้าทิ้งจู่จู่ก็รอพวกเขาพร้อมมือกัน

กำจัดเขาได้เลย

อันจี้จางเจอคำพูดอย่างไม่เกรงใจเช่นนี้ก็เพียงครั้งเดียวที่ไม่ได้ตอบโต้คืนไปด้วยหมัด เพียงแต่พยักหน้าพลางพูดอย่างสงบนิ่ง 'ทราบแล้ว'

เจ้าคนที่เยอหยิ่งยิ่งกว่าอะไรที่นี่ก็ถึงกับมีเวลาที่ว่างายตรงไปตรงมาถึงเพียงนี้ พวกตีฉานซึ่งลอบประหลาดใจอย่างเจี๊ยบๆ ทว่าก็ดีใจแทนจู้จู้เช่นกัน ด้วยเหตุนี้ความสัมพันธ์ฉันคู่รักของคนทั้งสองจึงถูกกำหนดลงเช่นนี้

หลังวางแผนการเดินทางขากลับเรียบร้อย ทุกคนก็ไม่ยืดเวลาออกไปอีก เข้ารุ่งขึ้นก็เริ่มต้นออกเดินทางมุ่งไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ทันที

ขากลับคราวนี้ไม่ตรงฤดูกาลที่มีพายุกระโชกกรวมถึงอินทรีมารกรงเล็บเหล็กบินว่อนครองท้องฟ้า จึงสามารถใช้ของวิเศษเหาะเหินเร่งเดินทางได้ แม้ระหว่างทางจะมีโจรผู้ร้ายไม่น้อย แต่พวกเขาเห็นพวกนี้จนชินตานานแล้ว ที่สู้ได้ก็สู้ก่อนค่อยปล้น ที่สู้ไม่ได้ก็หลบไปแต่เนิ่นๆ ใช้เวลาไปครึ่งเดือนก็ข้ามเขาเสวียนฉู่กลับมาถึงเมืองเฟิน

ระหว่างทางพวกเขาเคยมุ่งไปที่บึงน้ำหนาว คิดจะนำน้ำกลับไปฝึกวิชาอีกจำนวนหนึ่ง แต่กลับพบว่าประโยชน์ของน้ำในบึงอ่อนลงมากอย่างเห็นได้ชัด ดูท่าไม่มีคิลาน้ำแข็งอยู่กันบึง น้ำในบึงเหล่านี้ก็อีกเพียงแปดปีสิบปีก็คงเปลี่ยนกลับไปเหมือนน้ำธรรมดา

พวกเขาจากมาได้สองปีมาแล้ว ระหว่างนี้ได้ให้ววนคนของหอรวมทรัพย์ส่งข่าวของพวกเขากลับไปยังสำนักเซ็งจี้จ้อโดยตลอด เนื่องจาก

พวกเขาอยู่ไม่เป็นหลักแหล่ง จึงได้ข่าวของสำนักเชิงจื่อเพียงบางครั้ง บางคราว

สำนักผานเจี้ยนไม่ยอมรามือจากการควบคุมสำนักเชิงจื่อไปง่ายๆ ดังคาดไม่กี่ปีมานี้ขนอูบายสารพัดออกมาใช้บ่อยครั้ง หมายถึงจะบีบให้สำนักเชิงจื่อยอมอยู่ใต้อำนาจของพวกเขาอีกครั้ง ทางด้านสำนักเชิงจื่ออาศัยการสนับสนุนจากสำนักจินเป่าและสำนักจี้ลี่ม่างัดข้อ สองฝ่ายจึงตกอยู่ในภาวะต่อสู้ยืดเยื้อกันไปมา

พวกเขาฝ่ายหนึ่งไม่ยอมเสียสำนักที่ดำรงอยู่มาหลายปีไป โดยเฉพาะแปลงสมุนไพรวินิจฉัยที่ผู้ฝึกตนโบราณเหลือทิ้งไว้บนยอดเขาอึ้งบั้ง อีกฝ่ายหนึ่งก็ไม่อยากบีบบังคับกันเกินไปจนต่างเสียหายหนัก สุดท้ายลำบากลำบากไปมากกลับจะได้มาแต่เปลือกอันว่างเปล่า ดังนั้นจึงนับว่ายังหักห้ามใจได้ชั่วคราว ไม่ได้มีการปะทะกันรุนแรงเกิดขึ้น

คณะของตีฉานซังเดินเข้ามาในเมืองเฟิน มองเห็นภาพถนนที่คั่นดากี่ต่างเฉยร่อยยิ้มออกมาอย่างสุดกลั้น

ในที่สุดก็กลับมาถึงถิ่นของตนเองแล้ว ไม่ต้องคอยระแวงตระวังว่าจะถูกทำร้ายทั้งต่อหน้าและลับหลังอยู่ตลอดเวลา คนใกล้ชิดของพวกเขาอยู่ในที่แห่งนี้ สามารถพักผ่อนได้อย่างวางใจ

พวกเขาตัดสินใจกลับมากะทันหัน อยากรจะให้อาจารย์ประหลาดใจ จึงตั้งใจไม่ใช้กระบี่บินส่งสารไปแจ้งก่อนล่วงหน้า

ทั้งห้าล้วนไม่ได้สวมใส่เครื่องหมายของสำนักเชิงจื่อ อีกทั้งแปลงโฉมอำพรางตบะ เดินอยู่ตามถนนผู้อื่นก็เพียงคิดว่าเป็นผู้ฝึกตนชั้นฝึกปรารถทั่วไ

พวกเขาคิดจะไปรับสมุนไพรวិเศษที่หอรวมทรัพย์ก่อนค่อยกลับ เขาเซ็งจ๊อ พวกเขา 'ทำความดี' มาได้สองปีกว่า ในตัวมีอย่างอื่นไม่มาก แต่ศิลาวิเศษกลับมีใช้ไม่ขาดมือ อีกทั้งพวกเขาต้องการสมุนไพรวิเศษเป็นจำนวนมากเกินไป ต่อให้เป็นหอรวมทรัพย์ก็ต้องใช้เวลาสักพักถึงจะรวบรวมมาได้ครบ ทว่าขอเพียงพวกเขากลับถึงสำนักเซ็งจ๊อ ของที่สำนักมีอยู่ก็เพียงพอให้พวกเขาใช้ไปได้อีกระยะหนึ่ง

สาขาของหอรวมทรัพย์ยังคงตั้งตระหง่านอยู่ที่เดิม มีคนเข้าออกขวักไขว่ กิจการดีจนไม่รู้จะว่าอย่างไร ร้านฟ้าบันดาลของสำนักถั่งจั่งที่เปิดออกอยู่ใกล้ๆ กลับเงียบเหงาไปไม่น้อย คิดว่าวันเวลาในช่วงไม่กี่ปีนี้ของสำนักถั่งจั่งคงผ่านไปอย่างไม่ได้นักเช่นเดียวกัน

ที่ฉานซังเย่ดอกเชิดหน้าพาศิษย์น้องทั้งหลายเดินเข้าหอรวมทรัพย์ แกว่งป้ายทองในมือต่อหน้าหลวงจูฟลางว่า "พี่ฉิวกับพี่เซียวอยู่หรือไม่ บอกเขาว่าสหายเก่าเอาเงินมาให้ถึงที่แล้ว!"

พอหลวงจูเห็นป้ายทองก็ปรับสีหน้าพูดอย่างพิทอบพิเทาทันที "ทุกท่านเชิญเข้าไปรอที่ด้านในก่อน ผู้น้อยจะไปเชิญผู้ดูแลฉิวมาเดี๋ยวนี้"

ผู้ที่มีป้ายทองของหอรวมทรัพย์อยู่ในมือได้ลั่นเป็นแขกคนสำคัญ ทั้งสิ้น ถ้ามิใช่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสำนักจิ้นเปา อย่างน้อยๆ ก็ต้องมีศิลาวิเศษฝากอยู่ที่หอรวมทรัพย์เป็นล้านก้อน คนอื่นในร้านมองเห็นฉากเหตุการณ์นี้ก็พากันส่งสายตาดูใจเข้าไปที่ฉานซัง ขณะเดียวกันก็แอบแปลกใจอย่างเจี๊ยบๆ ว่าไฉนเด็กน้อยชั้นฝึกปรียญคนหนึ่งถึงมีป้ายทองของหอรวมทรัพย์ได้ แถมยังเรียกขานผู้ดูแลใหญ่ซึ่งเป็นผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานช่วงปลายทั้งสองท่านว่าเป็นพี่เป็นน้องอีก ศิษย์จากสำนัก

ไหนกันผยของปานนี้!

ที่ฉานซ่งฟังพอใจกับความรูสึกดีงามจากการถูกคนอิจฉาริชยา
ซิงซังพรศนี้เหลือเกินแล้ว พาเหล่าศิษย์น้องเดินสายวางมาดเข้าไปยัง
ห้องรับรองแขกสำคัญภายในหอ

ที่ฉิวเป่าหยางให้ป้ายทองกับพวกเขาก่อนพวกเขาไปจากเมืองเฟิน
อันที่จริงเป็นเพราะเห็นแก่หน้าของสำนักเซ็งจื่อรวมถึงจูลูศิษย์อาจารย์
ทว่าวันนี้ป้ายทองในมือพวกที่ฉานซ่งทั้งห้าคนมีศิลาวิเศษฝากอยู่คนละ
เกินล้านก้อนแล้ว ต่อให้ไม่มีความสัมพันธ์กับสำนักเซ็งจื่อก็ยังเป็นแขก
คนสำคัญของหอรวมทรัพย์ได้อยู่ดี

ถ้ามิใช่สมุนไพรวิเศษในห้าแคว้นฝั่งตะวันตกแพงจนเกินเหตุ แล้ว
พวกเขายังหาซื้อวัตถุดิบลอมของวิเศษรวมถึงสินแร่เป็นจำนวนมาก
อย่างมือเติบ คาดว่า 'เงินฝาก' คงไม่ได้มีเพียงเท่านั้นแน่

เพียงไม่นานฉิวเป่าหยางก็มาถึง สองฝ่ายได้พบกันอีกครั้งในรอบ
สองปีกว่าจึงต่างดีใจอย่างมาก และยังได้ยินได้ฟังเรื่องที่จูลูชนะเลิศ
ในงานประชันฝีมือครั้งใหญ่ของนักหลอมโอสถจนได้กลายเป็นผู้อาวุโส
ในกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นฝั่งตะวันตกมาด้วยแล้ว จึงยิ่งเกรงอกเกรงใจจูลู
เป็นพิเศษ

สองฝ่ายกำลังพูดคุยกันอย่างเบิกบาน เซียวซ่าเกอก็พลันวิ่งเข้ามา
หน้าตาตื่น "สำนักเซ็งจื่อเกิดเรื่องแล้ว! ศิษย์ที่ฉิวท่านรีบไปเชิญอาจารย์
อามา ข้าจะไปแจ้งให้คนของสำนักจีลี่ทราบ..."

เซียวซ่าเกอช้อนตาขึ้นมาเห็นพวกที่ฉานซ่งก็อดจะพุดขึ้นอย่าง
คาดไม่ถึงไม่ได้ "พวกท่านกลับมาแล้วหรือ พอดีเลย รีบกลับไปดูสำนัก

เชิงจื้อเถอะ คนของแคว้นตันไม่รู้ทำไมถึงจ้องมาที่สำนักเชิงจื้อแล้ว!"

พวกตีฉานซึ่งตกใจยกใหญ่ ในจำนวนนั้นอันจื้อจางกับจูลู่ดูจะเป็น
หนักที่สุด สิ่งที่พวกเขาคิดได้มีมากกว่าศิษย์พี่คนอื่นมาก

จูลู่บังคับตัวเองให้ใจเย็นลง หรือคนของแคว้นตันจะค้นพบตัวตน
นางแล้ว? ความเป็นไปได้มีไม่มาก ขณะอยู่ที่ห้าแคว้นฝั่งตะวันตก
มีเพียงครั้งเดียวที่นางเปิดเผยตัวตนจริง นั่นก็คือช่วงเวลาที่เข้าร่วม
งานประชันฝีมือใหญ่ของนักหลอมโอสถห้าแคว้นซึ่งก็ผ่านมาสองปีแล้ว

หลังจากนั้นนางก็ออกท่องไปทั่วสารทิศกับเหล่าศิษย์พี่โดยที่ห้าตัว
เงียบเงียบอย่างยิงตลอดมา มีติดต่อกับคนของห้าแคว้นฝั่งตะวันตก
เป็นครั้งคราว แต่ก็เพียงไหว้วานให้พวกเขาหาสมุนไพรพิเศษให้เท่านั้น
นี่เป็นเรื่องปกติยิ่ง ไม่มีอะไรที่ชวนให้คนสงสัยได้

หากคนของแคว้นตันจะสงสัยและมาหาเรื่องก็สมควรมาหาตั้งแต่
ตอนนั้นแล้ว ไม่มีทางรอมมาจนถึงตอนนี้

เช่นนั้นแล้วมีสาเหตุอะไรอีกเล่า

อันจื้อจางกุมมือนางไว้เบาๆ เอ่ยปลอบว่า "ไม่ต้องกลัว"

จูลู่จึงพูดขึ้นเสียงเบา "อาจารย์รวมถึงศิษย์พี่เผย ศิษย์พี่เป่า และ
อาจารย์ใหญ่ล้วนอยู่ที่นั่น ข้าจะกลับไปดู!" คนส่วนใหญ่ในสำนักเชิงจื้อ
ดีต่อนางมาก ในใจนางเห็นที่นั่นเป็นดั่งบ้านของตนแล้ว นางไม่อาจ
หันหลังวิ่งหนีในยามที่ทุกคนเกิดเรื่องได้ ถ้าทำเช่นนั้น ต่อให้นางมีชีวิต
อยู่ต่อได้อย่างปลอดภัยก็มีแต่จะถูกความรู้สึกผิดละอายใจเคี้ยวกรำ
ทุกคืนวันไปจนตาย

"ข้าจะไปกับเจ้า" อันจื้อจางกุมมือนางแน่น จากนั้นคนทั้งสองก็

ไม่พูดอะไรอีก

เซียวซ่าเกอเพิ่งกลับมาจากข้างนอกก็ได้รับกระป๋องส่งสารจากสำนักเซ็งจื้อ จึงตรงมาแจ้งฉิวเป่าหยางทันที แต่คิดไม่ถึงว่าจะบังเอิญได้เจอพวกที่ฉานซังที่ลงเขาไปหาประสบการณ์ ตนกับพวกเขาไม่ได้เจอกันนานเป็นปีๆ แล้ว

ฉิวเป่าหยางเองก็ไม่พูดอะไรให้มากความ รีบบอกว่า "ข้าจะไปเชิญอาจารย์อา" แล้วตรงดิ่งออกไปทันที

เวลาคับขัน เซียวซ่าเกอไม่สะดวกจะอธิบายอย่างละเอียด ยื่นสารที่ส่งมากับกระป๋องของสำนักเซ็งจื้อให้ที่ฉานซังก่อนว่า "พวกท่านล่องหน้าไปก่อน ข้าจะไปหาคนของสำนักจี้ลี่ อีกประเดี๋ยวไปเจอกันที่เขาเซ็งจื้อ ก่อนที่พวกข้าจะไปถึง พยายามอย่าทำอะไรบู่มบ่าม"

พวกที่ฉานซังเห็นผู้อื่นตั้งเครียดเป็นกังวลในเรื่องของสำนักตนเพียงนี้ ในใจก็ทั้งซาบซึ้งทั้งร้อนใจ พักหน้าขอบคุณแล้วต่างนำของวิเศษหาเห็นของตนออกมา มุ่งหน้าไปสำนักเซ็งจื้อด้วยความเร็วสูงสุดทันที

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622467.html>